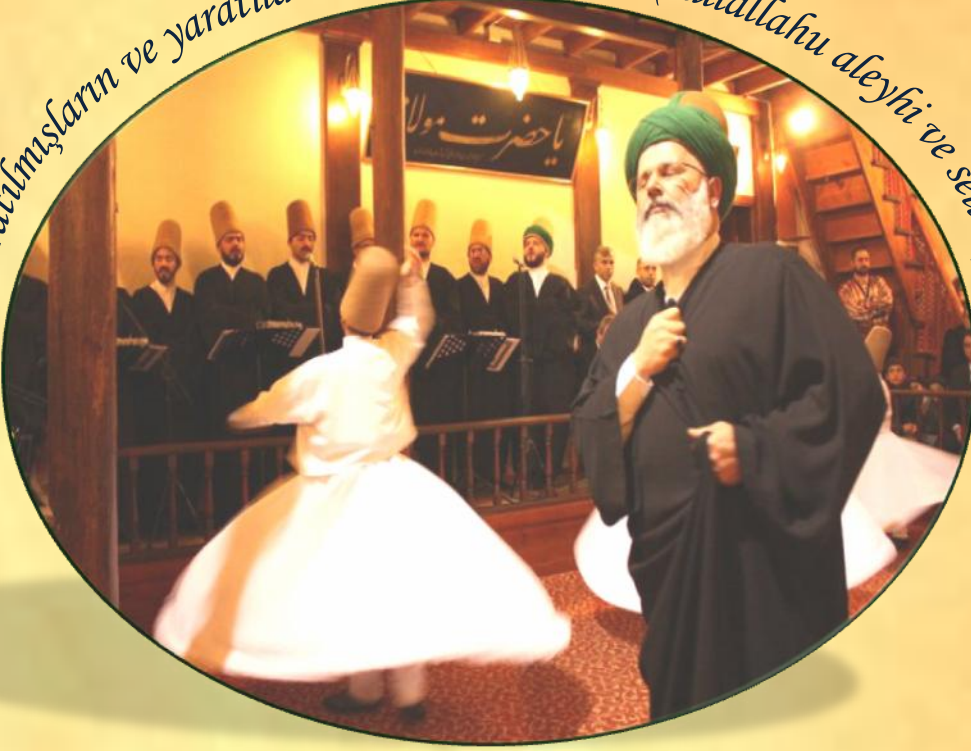

Yaratılmışların ve yaratılacak olanların rehberi (sallallahu aleyhi ve sellem)

İRSAD

مُعْتَمَدَةٌ
وَمُعْتَمَدَةٌ

KUTLU DOĞUM
ÖZEL SAYISI 2011

İÇİNDEKİLER

Editör'den sy.1

Sevmek benzemeyi gerektirir

“Karia ECRİN”sy.2,3,4

Bu âlemin Âyetül Kübrası sy.5

Mustafa ÖZBAĞ Efendi'den gül destesi

“Gülenay ZİYA”sy.6,7

Esmâ-i Nebî “Musavvibe”sy.8,9,10

Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem)'i anlatan vasıf, ifade, söz ve tanımlar sy.11

Bûrhân-ı Hâk “Semine NAŞİRE”sy.12,13

Kutlu Nesebsy.14,15

Şefaât “Mustafa ÖZBAĞ”sy.16,17

Ruh-u Seyyidil Enam “Tuanna EBRAR”sy.18,19

Övünç kaynağı ecdadımız sy.20,21

Şefkat ve merhamet menbaından Ab-ı hayat katreleri

“Rabia ALTINBAŞAK”sy.22,23

İslam'da düğün âdabı “Sıddıkâ ÂMİNE”sy.24,25

Muallim-i Ekmel “Bengisu UMMAN”sy.26,27

Hilye-i Şerif sy.28,29

Hayrün Nisaha Haticet-ül Kübra

“Meftun AY”sy.30,31

Mahbûb-u Kibriya'nın dostu olabilmek

“Deniz SOYLU”sy.32,33

Kadın sultandır “Esmâ YOLCU”sy.34,35,36

Bana bir masal anlat baba!.. “Gülenay ZİYA”sy.37

Gerçek şu ki, sen onları doğru bir yola çağırıyorsun. “Mümin-ün s.73”

“Özgü MUŞTU”sy.38,39

Bedir zaferi “Ayşe ARICAN”sy.40,41,42

Münacaat-ı Muhammediye sy.43

Medine mutfak kültürü “Hafsa KEVSER”sy.44,45,46

İncire ve zeytine and olsun!.. “Tin suresi,1” sy.47

Şifakar Nur “Eslem SARIGÜL”sy.48

Günlük Virdsy.49,50

KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİ

Bir “HÛ” nidasıyla “OL!” emrinin tecelliyatını yaşayan bir mekândır; **BURSA KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİ...** Hoşgörü ve gönülden hizmetin, kardeşliğin yaşandığı ve yaşatılmaya çalışıldığı bir dost evidir...

Yüzyıllardır adeta tevhidin emsalini yansıtan sağlam

direkleriyle, maneviyatın her daim yenilenmekte olduğunu vurgulamaktadır ve öylesine dik durmaktadır. Bursa'mızın en güzel semtlerinden birinde... Yeşil Bursa'nın şanına yakışır şekilde, bahçesindeki ağaçlarıyla ayrı bir soluk oluşturur ve kentin yoğunluğunda, kalabalıkların içinde sıcacık muhabbet kokan bir çay ile soluk bulabileceğiniz bir mekândır...

Her sene manevi duyguların yoğun yaşandığı günlerde de evinde misafir ağırlar bir eda ile Bursalılara ve diğer şehirlerden gelen misafirlere ikramlarda bulunulur bu hoş mekânda. Adeta geleneksel bir aile sofrası tadında her sene Aşure Gününde, Kandil günlerinde iftar yapılmaktadır. Ayrıca her sene “**Kutlu Doğum**” ve “**Şeb-i Arus- Mevlana'yı Anma Programı**” ile Bursalılarla ve tüm diğer şehirlerden gelen misafirlerimizle bu güzel geceleri eda etmekteyiz.

Bursa Karabaş-i Veli Kültür Merkezi olarak Türkiye'nin en büyük, Dünya'nın ise ikinci büyük mevlevihanesi olan **GELİBOLU MEVLEVİHANESİ**'nde her ay düzenli olarak sema programları ile gönül dostlarıyla buluşmaktayız. Her ay düzenli olarak İzmit Saatçi Ali Efendi Konağı'nda Üstadımız Mustafa Özbağ Beyefendi'nin eşsiz Mesnevi Sohbetleri ile tüm gönül dostlarıyla birlikte oluyoruz. Ayrıca her ay İzmit'te Mesnevi Okumaları ve Sema adlı programlarımızla da âşıklar meclisinde toplanıyoruz. Muhammedi bir eğlencenin ve çeşitli kültürlerin bir arada paylaşıldığı her sene “**GELENEKSEL BURSA KARABAŞ-I VELİ KÜLTÜR MERKEZİ KOCAYAYLA ŞENLİKLERİ**” ile de sizlerle birlikte olmaktadır.

Yine aynı çatı altında erkekler ve bayanlar için ücretsiz olarak ney, ilahi, bendir ve sema dersleri verilmektedir. Bir gençlik kültür hizmeti olarak iki ayda bir olmak üzere internet üzerinden “**İRŞAD DERGİSİ**”ni sizlerle paylaşmaktayız.

Kültür Merkezi'mizde her ayın ilk pazartesi günü “**BAYAN SEMAZENLER EŞLİĞİNDE AŞERE-İ MÜBEŞŞERE VE PİRLERİN MİDHATI**” programlarımızla aşk meclisimizde bayan misafirlerimizle buluşmaktayız.

İstikameti İslam, rehberi Muhammed-i Mustafa olana Allah muvaffakiyet nasip eder...
Onlardan olabilmek duasıyla...

Rasulullah'ın Nurunda Kur'an ve Sünnete Uyabilmek

Karia Ecrin

"Kim ümmetimin fesada uğradığı, bozulduğu bir zamanda, benim sünnetime yapışursa onun için yüz şehit sevabı vardır." (Beyhakî)

SEVMEK BENZEMEYİ GEREKTİRİR

Mekke uyanır, Hicret'in nazlı evi Medine uyanır, kâinat uyanır. Çünkü Habibullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gözleridir sabaha açılan. Nasıl uyanmasın âlemler, nasıl uyanmasın yer ve gök... Uyanan Habibi Hûda'dır...

"Elhamdülillah sabaha erdik. Mülk de Allah için sabaha erdi." (Müslim) der Sevgili, Rabbine şükür ve hamdla uyanır...

"Allah'ım ümmetime günün ilk vakitlerinde yaptıkları işi bereketlendir." (ibn-i Mace) diyerek, vatan-ı aslisinden ayrılışından sonraki ilk sözleri olan 'ümmeüm' lafzının duasını yapar adeta... Ve gün "Andolsun ki Muhammed'de Allah'ı ve ahireti isteyenler ve Allah'ı çokça zikredenler için güzel örnekler vardır." (Ahzab:21) ayeti kerimesindeki **Muallim-i Küll'ü** (sallallahu aleyhi ve sellem) örnek almak suretiyle başlar Uyanınca 3 sefer ellerini yıkardı Muallim –i Ekmel¹ (sallallahu aleyhi ve sellem). Derdi ki; ellerin geceyi vücudun neresinde geçirdiğini bilinmez. Ardından 3 defa sümkürür ve derdi ki; şeytan burnun içinde geceler. (Buhari)

Tuvalete girerken "Allah'ım pislikten ve habis yaratıklardan sana sığınırım." (Buhari) çıkarken de "Allah'ım beni affet" (Ebu Davud) derdi Rabbine.

Günlük yaşama başlamadan evvel kişisel temizliğine özen gösterirdi. "Tırnaklarınızı kesin ve onları gömün. Parmak aralarınızı temizleyin. Ağzınızı yemek artıklarından temizleyin ve misvaklayın. Benim yanımda dişi sarı ve ağzı kocar bir halde bulunmayın." (Taberani) diyerek ümmeti temizliğe teşvik ederdi. Hazreti Aişe (radiallahu anha) diyor ki; Rasulullah

(**sallallahu aleyhi ve sellem**) misvakını ve tarağını yanından ayırmazdı ve mübarek sakalını taradığı zaman aynaya bakardı. (**Buhari**)

Hazreti Muhammed (**sallallahu aleyhi ve sellem**) evden çıktıktan sonra sağa sola bakmadan yürür ve konuşmazdı. (**Ramuz el Hadis**) Mescide giderken adımlarını kısa atardı. Bunun sebebinin Zeyd İbn-i Sabit'e "*Namaza gidişte adımlarımın sayısı çok olsun.*" (**Buhari**) diyerek açıkladı ve "*Selam sözden evveldir.*" (**Tirmizi**) diye buyurdu.

Namaza gözümün nuru diyen ve miraç gecesinden bize hediye olan namazla dönen Muallim-i Küll, gün ve gece boyunca belli vakitlerde Rabbine secde etmiş ve bize şöyle seslenmiştir; "*İki serinlik namazını, sabah ve ikindiye kılan kimse cennete girer.*" (**Buhari**) "*Güneş doğmadan ve batmadan önce namaz kılan bir kimse cehenneme girmeyecektir.*" (**Müslim**) "*İkinci namazını terkeden kimsenin işlediği amelleri boşa gider.*" (**Buhari**) "*Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. Sabah namazını cemaatle kılan kimse ise bütün gece namaz kılmış gibidir.*" (**Müslim**) "*Sabah namazının iki rekât sünneti, dünya ve dünyadaki her şeyden daha hayırlıdır.*" (**Müslim**)

Namazla ilgili bize böyle güzel müjdeler veren Rasulullah'a bir ziyaretçi topluluğu geldiğinde en güzel elbiselerini giyer ve ashabına da böyle yapmalarını söylerdi. (**Ramuz el Hadis**) Rasulullah yeni kıyafetlerini Cuma giyerdi. (**Ramuz el Hadis**) Cuma günü yıkanmayı methetti. (**Tabarani**) Ümmetine çok merhametli olan Allah'ın Rasulü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bizlere çörek otunu tavsiye ederek, "*Zira onda ölümden başka her derde şifa vardır*" (**İbn-i Mace**) dedi. Namaza gözümün nuru diyen Nur-i Dilara (**sallallahu aleyhi ve sellem**) "*Namazda şifa vardır.*" (**İbn-i Mace**) buyurdu. Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ashabı karşılaştıklarında (musafaha) el sıkışma yaparlardı. (**Tabarani**) Hediyelerin derdi Allah Rasulü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) "*Hediye kalpteki kuşukları giderir.*" (**Tirmizi**)

Sabahı kıskanır, acele ederdi gelmek için akşam ve veda ederdi güneş... Yıldızlar dolardı Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) şehrine, karanlık giderirdi bu kez özlemini Hazreti Muhammed sallahu aleyhi vesselamla...

Muallim-i Ekmel Bismillah ile yemeğe başlardı. (**Ebu Davud**) Yemeğini sağ elle ve önünden yerd. (**İbn-i Mace**) İkrama sağdan başlanır (**Buhari**) der ve katığının efendisi tuzdur (**İbn-i Mace**) buyururdu. Yerin Mustafa'sı, Göğün Mahmud'u, İncil'in Ahmed'i ve Allah'ın Habibi'ydi ve saadet dolu hanede eşti. Nazikti eşlerine, merhamet ve şefkat doluydu Allahın Rasulü (**sallallahu aleyhi ve sellem**). Birbirini sevenler için nikâh kadar sevgiyi arttırıcı bir şey görülmedi (**İbn-i Mace**) diyerek evliliği över, erkeğin hanımına harcadığı her şey sadakadır (**Buhari**) derdi. En hayırlınız kadınlara karşı hayırlı olandır (**Tirmizi**) ve bilin ki kadınları ancak şerhleriniz döver (**Tirmizi**) buyururdu.

Akşamın kızılığını da geçerdi zaman, geceye giderdi yavaşça. Yatsı namazını kıldırır ve hanesine gelirdi Allahın Sevgilisi (**sallahu aleyhi ve sellem**). Gecenin bir bölümünde kalkıp Rabbine secde edecekti ama öncesinde uykular ağırlardı Sevgiliyi (**sallallahu aleyhi ve sellem**). Şerefle, özlemle... Yatağında sağ elini yanağının altına koyar ve dilinden şunlar dökülürdü: "*Allah'ım kullarını dirilttiğin gün beni azabından koru.*" (**Nesai**) Ve gözlerini kapayınca Muallimi Ekmel (**sallallahu aleyhi ve sellem**), Mekke huzura uyur. Hicretin nazlı evi Medine huzurludur, kâinat huzurdadır...

Salât ve selam olsun Habibullah'a (**sallallahu aleyhi ve sellem**)! Ve O'nun (**sallallahu aleyhi ve sellem**) keremli Ehli beytine! Selam olsun o güzide ashaba! Ey Muallim-i Küll (**sallallahu aleyhi ve sellem**)! Kim seni tanımaz, Sana bende olmazsa yazık, o ziyanda. Kim ki bilir yolun yarenini ve Allah'a giden yolda rehber edinir Seni, işte o kul kârda! Cebrail (**aleyhisselam**) getirir vahyi, haber verir Allahu Teâlâ kullarına; "*Resulüm de ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana tabi olunuz ki Allah da sizi sevsin.*" (Ali İmran, 31)

Ve Müminler müjdelendir "*Kişi sevdiğiyle beraber olur.*" kelamıyla. Ancak bu bizi yanıltmasın. Bizler ancak iyi amellerimiz ile ona yakın oluruz. Dilde kalan sevgi bizi saadete eriştirmeye yetmez.

"*Sevmek; sevdiğinin sevdiklerini sevmek, onun hoşlanmadığı her şeyden yüz çevirmektir. Seven sevdiğinin haliyle hâllenir.*" der Üstadım Mustafa Özbağ.

Sevgiye ram olabilme temennisiyle...

Seven benliğini yırtar, sevdiğine benzer. İnsan ancak sevdiğine itaat eder. Seveda has olursa muhakkak ki sevdiğine vasıl eder insanı. Allah ve Rasulü'nü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) seviyorum diyen kimse, sözünde samimiyse, Allah ve Rasulüne (**sallallahu aleyhi ve sellem**) itaat ederek bunu kanıtlayabilir. Hazreti Muhammed'e (**sallallahu aleyhi ve sellem**) zerre kadar tâbi olmak, bütün dünya nimetlerinden ve bütün ahiret lezzetlerinden daha makbuldür. Bütün dünya nimetleri bir tarafa, O'na (**sallallahu aleyhi ve sellem**) tâbi olmanın zerresi bir tarafadır.

Muallim-i Küll² yani bütün insanlığın kendisine uyduğu yüce rehber, Veda Hutbesi'nde ümmetine şöyle seslenir; "*Size iki emanet bırakıyorum. Onlara sınıksız sarıldıkça yolunuzu hiç şaşırmasınız. Bu emanetler; Allah'ın kitabı Kur'ân ve O'nun Peygamberinin sünnetidir.*"

(Müslim, Ebu Davud, Tirmizi)

¹Muallim-i Ekmel: En mükemmel muallim, öğretmen

²Muallim-i Küll: Bütün insanlığın kendisine uyduğu yüce rehber

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

BU ÂLEMİN AYETÜ'L KÜBRASI **(BU KÂİNATTA, ALLAH'IN VARLIĞINI İSPAT EDEN EN BÜYÜK AYET VE NİŞAN)**

- “Muhammed, Allah'ın Rasulü'dür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde halinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta ve İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah kendileri sebebiyle inkârcıları öfkelenmek için onları böyle sağlam ve dirençli kılar. Allah, içlerinden salih amel işleyenlere bir bağışlama ve büyük bir mükâfat vaad etmiştir.” (Fetiğ,29)

-“Ey peygamber! Biz seni hem bir şahit, hem bir müjdeci, hem bir uyarıcı olarak gönderdik. Hem de izniyle Allah'a bir davetçi ve nurlar saçan bir kandil olarak gönderdik. (Ahzab, 45-46)

- “Biz seni ancak bütün insanlara bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Sebe,28)

-“ Muhakkak ki, biz seni hak ile hem bir müjdeci, hem bir uyarıcı olarak gönderdik. Hiçbir ümmet de yoktur ki, içlerinde bir uyarıcı geçmiş olmasın.” (Fati, 24)

-“ Her kim Allah'ın davetçisine uymazsa bilsin ki, yeryüzünde Allah'ı aciz bırakacak değildir. Onun Allah'tan başka dostu da yoktur. İşte onlar apaçık bir sapıklık içindedirler.” (Ahkaf,32)

-“ Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin ve amellerinizi boşa çıkarmayın.” (Muhammed,33)

-“ İman edenler ancak, Allah'a ve Peygamberine inanan, sonra şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenlerdir. İşte onlar doğru kimselerin ta kendileridir.” (Hucurat,49)

-“ Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelenler, kendilerinden öncekilerin alçaltıldığı gibi alçaltılacaklardır. Biz apaçık ayetler indirmişizdir. Kâfirler için küçük düşürücü bir azap vardır.” (Mücadele,5)

-“ O, Rasulü'nü hidayet ve hak dinle gönderdi ki, müşrikler istemese de onu, bütün dinlerin üstüne çıkarsın.” (Saff, 9)

- “...Ve eğer Peygamber'e karşı birbirinize arka olursanız (bilin ki) onun dostu ve yardımcısı Allah, Cibril ve müminlerin iyileridir. Bunun ardından melekler de ona arkadır.” (Tahrim, 4)

-“ Doğrusu biz size tanıklık edecek bir elçi gönderdik. Nitekim Firavun'a da bir elçi göndermiştik. “ (Müzemmil, 15)

-“ Allah'a ve peygamberine iman edenler var ya, işte onlar, Rableri yanında sözü özü doğru olanlar ve şehitlik mertebesine erenlerdir. Onların mükâfatları ve nurları vardır. İnkâr edip de ayetlerimizi yalanlayanlara gelince, onlar da cehennem adamlarıdır.” (Hadid,19)

MUSTAFA ÖZBAĞ EFENDİ'DEN GÜL DESTESİ

Gülenay ZİYA

Allah gecenizi, gündüzünüzü, ayınızı, yılınızı, ömrünüzü hayırlı etsin inşallah. Dilerim ki her nefes Muhammed-i Mustafa (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ile beraber olasınız. Dilerim ki gönlünüzden Muhammed (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sevdası hiç eksilmesin, an be an artsın. Eğer ki canımızda Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) canı olmasaydı, ruhumuzda O'nun hidayeti olmasaydı burada olamazdık hiçbirimiz. Allah'a hamd ediyorum ki Cenab-ı Hak bizi Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) nuruyla nurlandırmış, hidayetiyle hidayetlendirmiş ve cümlemizi burada, O'nun huzurunda cem etmiş. Sizleri tebrik ediyor, Allah'a hamd ediyorum.

Kıymetli kardeşler; uzun yıllar ümmet-i Muhammed acılar, sıkıntılar çekti. O Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sünnetlerini, ahlakını, ahkâmını koruyamadık. Ama Anadolu'nun iyi insanları; kadınıyla, erkeğiyle, çocuğuyla tabiri caizse yeniden diriliş gerçekleştirdi. Şimdi inanıyorum ve biliyorum ki bu yeniden dirilişle Muhammed-i Mustafa (**sallallahu aleyhi ve sellem**) daha huzurlu. Anadolu insanı yeniden Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sünnetlerine sarılmış, O'nun ahlakıyla ahlaklanmaya çalışmış, O'nun edebiyatıyla edeplenmeye çalışmıştır. Hani sahabeden bir kadına savaştan sonra demişler ya; "Haberin var mı? Oğlun şehit oldu." O demiş ki; "Muhammed nerede?" Başka biri gelip; "Öbür oğlun da şehit oldu." deyince kadın tekrar sormuş; "Muhammed nerede? Muhammed'ime bir şey oldu mu?" En sonunda demişler ki; "Kocan da şehit oldu." Demiş ki; "Muhammed'im nerede?" Kadın çocuklarını, kocasını şehit vermiş ama gözünde buram buram Muhammed-i Mustafa (**sallallahu aleyhi ve sellem**) tütüyor. O'nun sevdasıyla sevdalanmış, O'nun aşkıyla aşklanmış, O'nun muhabbetiyle muhabbetlenmiş. İşte biz Muhammed (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sevdasını onlardan öğrendik. Bugün evladından, kocasından

geçerek Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) peşine düşenlerle beraberim. O yüzden ümitvarım, çok mutluyum, çok gururluyum. Ve inanıyorum ki bundan sonra Muhammed-i Mustafa'yı (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sevenler her daim çoğalacaklar, âleme Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) nurunu taşıyacaklar. O'nun aşkıyla aşklananlar; açlığını, tokluğunu, uykusuzluğunu, gecesini, gündüzünü bilemeyecek ve O'nun sevdasının yoluna düşecek. Ki bu sevda Muhammed (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sevdası, başka bir sevda değil. Bugünkü gelip geçici sevdalardan, arzulardan değil. Âlemler bu aşkla aşklanmış. Bu aşkla toprak sebze, ağaç meyve vermekte, bulutlar yağmur indirmekte, yeryüzü her gün yeniden dirilmekte. Bu Anadolu'nun yiğit insanları Muhammed (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sevdasıyla yürümüş. Ey analar, Muhammediler doğurun! Ey babalar, Muhammediler yetiştirin ki mahşerde Muhammed-i Mustafa (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sizin şefaatiniz olsun. O'nun ahlakıyla ahlaklanın. O; fakirlerin babasıydı, kimsesizlerin kimsesiydi... Yoksulların, gariplerin Muhammed-i Mustafa'sıydı (**sallallahu aleyhi ve sellem**). Zalimlerin karşısında metin bir kale, müminlere karşı yumuşak ve şefkatliydi. O cömertti, âşıktı, eşlerine karşı müşfik, arkadaşlarına karşı dosttu. O bir vefa örneğiydi, hiç kimseyi terk etmemişti, hainlik yapmamıştı, yalan söylememişti. Hiç kimseden hiç bir şey istememişti. O Muhammed-i Mustafa (**sallallahu aleyhi ve sellem**) idi. Hiç kimseye kibirlenmemişti. "Yanık paçaya da davet edilsen icabet ederim." dedi. Ertesi güne evinde hiçbir lokma yemek bırakmazdı. Herkes bir hayvan ölüsünden yüzünü çevirdiğinde O bakıp; "Ne güzel dişleri var." diyecek kadar fazilet sahibiydi. Kıymetli kardeşler; Muhammed-i Mustafa'yı (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kendimize mürşit edinelim. Mürşit Muhammed-i Mustafa'dır (**sallallahu aleyhi ve sellem**). Geri kalan mürşitler O'nun izinden giderler. O'nun mürşidi de Allah'tır. O zaman mürşit Allah'tır. Öğretici, bilginin sahibi, kudret ve kuvvetin sahibi Allah'tır. Ve Allah Muhammed-i Mustafa'yı (**sallallahu aleyhi ve sellem**) terbiye etti. Allah Resulü'nün (**sallallahu aleyhi ve sellem**) diliyle; "Ne güzel terbiye etti." Sizin terbiyeniz de Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) terbiyesinden ise siz de Allah'ın terbiyesi ile terbiyelendiniz. Muhammed-i Mustafa (**sallallahu aleyhi ve sellem**) tövbe etmeden yatmazdı, namaz kılmadan gününü ve gecesini geçirmezdi, oruç tutmadığı bir ay yoktu, otuz ramazan Allah'a oruç tutardı ve Allah'ı çokça zikrederdi. Allah'ı çokça zikredin. Allah'ı sevin, Allah'a dua edin, Allah'tan isteyin. Allah... Her şeyin sahibi ve maliki... Kıymetli kardeşler sakın ikiliğe düşmeyin. Muhammed-i Mustafa'nın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sevgisiyle Allah sevgisi ayrı değil. Muhammed-i Mustafa'ya (**sallallahu aleyhi ve sellem**) itaat ile Allah'a itaat ayrı değil. Sakın Muhammed-i Mustafa'ya (**sallallahu aleyhi ve sellem**) laf söyleyenlerin arkasından gitmeyin. Sünnetini inkâr edenlerle beraber olmayın. Kur'an ve sünnet-i seniye sınırsız yapışanlarla beraber olun. Din Kur'an ve sünnet... Kurtuluş Kur'an ve sünnette. Sakın ha unutmayın O, Yahudi komşusuna dahi ikram eden bir peygamber... Muhammediler! Komşularınızla, eşlerinizle, çocuklarınızla iyi geçinin. Ne dedi Veda Hutbesi'nde? "Ey insanlar! Siz Âdem'den geldiniz, kardeşsiniz. Birbirlerinize zulmetmeyin." Muhammediler; birbirinizi incitmeyin, aldatmayın, haçerlemeyin, birbirinizin arkasından konuşmayın. Tek vücut olun. Allah deyin, Allah sizinle, Allah muininiz, Allah kerim. Yürüyün! Dünya sizi bekliyor. Yürürken sevdanızı, aşkınızı, ahlakınızı, hamiyetperverliğinizi, insan sevgisini, doğa sevgisini, yüreğinizi götürün. Sakın insanlara kem gözle bakmayın. Açık, kapalı, sakallı, sakalsız, şu cemaatten bu cemaatten diyerek ayırmayın. Hepimiz Muhammediyiz, hepimiz Kur'an'ın etrafındayız. Hepimiz Allah dedik, Allah'ın yoluna düştük. O yüzden ayrılık gayrılık yok. Bütün "La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah" diyenler kardeşimiz, demeyenler ise kardeş adayımız. Biz ona Muhammedi bir ahlakla, sevdıyla yaklaşırsak; onun yüreğine dokunursak, o da diyecek. Allah cümlemizi O'nun nuruyla nurlandırır. Hepinizi candan kucaklıyorum.

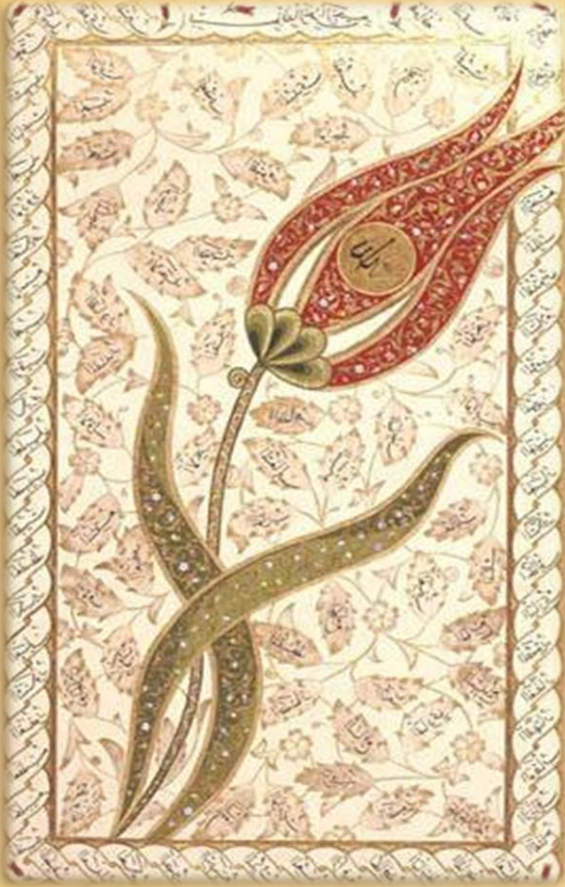
2010 BURSA ATATÜRK KAPALI SPOR SALONU KUTLU DOĞUM PROGRAMI
konuşmasından derlenmiştir.

*Senden başka her şeyi, senin için yarattım Ya MUHAMMED!
Ben de senden başka her şeyi,
Senin için terk ettim Ya MABUD...*

ESMA-Î NEBÎ¹

ESMA-ÜL HÜSNA

Musavvibe

Âdem aleyhisselam cennetten çıkarılınca, "Ya Rabbi, Muhammed aleyhisselamın hürmetine beni affet." diye dua etti. Allahu Teâlâ ise, (ne cevap vereceğini bildiği halde, cevabını diğer insanların duyması için)

— "Ya Âdem, onu henüz yaratmadım. Nereden bildin?" buyurdu. Âdem aleyhisselam da;

— "Arşta La ilahe illallah Muhammedün Rasulullah yazılı olduğunu gördüm. Anladım ki, şerefli isminin yanına ancak en çok sevdiğinin, en şerefli olanın ismini layık görürsün." dedi. Allah (celle celalühu) buyurdu ki:

— "Ya Âdem doğru söyledin. O bana insanların en sevgilisidir. Onun hürmetine dua ettiğin için seni affettim." (Taberani, Hâkim).

Âdem aleyhisselam, arşta gördüğü nurun mahiyetini sual etti. Hak Teâlâ buyurdu ki:

— "Bu nur, gökte Ahmed, yerde Muhammed denilen, zürriyetinden bir Peygamberin nurudur." (Mevahib-i ledünniye, Acluni, Hâkim) Ve Rahman devam etti:

— "Ya Âdem, Muhammed aleyhisselamın ismiyle her ne isteseydin, kabul ederdim. O olmasaydı, seni yaratmazdım." (Hâkim)

Âdem aleyhisselam bir daha tefekkür etti ve

hatırladı ki, cennetin her tarafında **Lâ ilâhe illallah Muhammedün Rasulullah** yazılıydı. (Hâkim)

Bir kez daha hamd etti, bir kez daha tövbe etti...

Hani deriz ya âşık maşukunun üzerinde hata ve kusur görmez. Onun her halini, ahvalini sever. Sevdiklerini de sever, sevenlerini de sever... Allah-u Teâlâ da Habibini bütünüyle sevmekte ve O'nun üzerinde zuhur etmiş her ne var ise yüzü suyu hürmetine ikram etmekte, lütfetmekte...

Rasulullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) babaların çocuklarına güzel isimler vermelerini emretmiş; kıyamet günü insanların isimleriyle çağırılacaklarını, isimlerin sahipleri üzerinde etkili olacağını bildirmiştir. (Ebu Davud) Buyuruyor ki: "Üç oğlu olup da birine Muhammed adını koymayan cahillik etmiştir." (Taberani) Bunun yanı sıra en güzel adların "Abd" ile başlayanlar

olduğunu, özellikle de "Abdullah" ve "Abdurrahman'ın" Hakk'ın (**celle celalühu**) en sevdiği isimler arasında bulunduğunu belirtmiş ve ümmetine tavsiye etmiştir. (Müslim) Kendi ismi ile ilgili olarak da: "*Benim isimle isimlenin ama künyemle künyelenmeyin.*" (Müslim) buyurmuştur. Onun künyesini almanın sadece ismi "Muhammed" olanlar için yasak olduğu görüşü de vardır. (Müslim)

Ensar'dan birinin oğlu olduğunda ona Muhammed adını koymak isteyince hükmünü Rasulullah'a (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sormuş, O da "*Ensar'a iyilikte bulunun. Elbette ismimi alın, ama künyemi almayın.*" (Müslim) buyurmuşlardır. Lakin Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Hazreti Ali (**radiyallahu anh**) Efendimize ruhsatı verdiği, onun da çocuğuna "Muhammed Ebu'l-Kâsım" diye isim ve künye verdiği meşhurdur. (Taberi) Bu durum yasağın haram noktasında değil, mekruh derecesinde olduğunu gösterir. (Irsâdu's-sârî)

Ayrıca, meleklerin isimlerini almak bazı âlimlerce sakıncalı görülmüştür. İmam Malik de, Cibril (Cebrail) ve Yasin gibi isimlerin mekruh olduğu görüşündedir. (Nevevî, İbn Kayyim) Bunda bir beis olmadığını söyleyenler de vardır.

Rivayet edilir ki; kıyamet günü günahları sevaplarından daha çok olan bir kimse cehenneme götürülürken, Allahü Teâlâ Cebrail aleyhisselama buyurur ki:

— Ya Cebrail, buna sor; hayatında hiçbir âlimin sohbetinde bulundu mu?

Hazret-i Cebrail, o kimseye sorar. O da, "Ne yazık ki, hiçbir âlimle bir arada bulunmadım." der. Allahü Teâlâ tekrar nida eder:

—Ya Cebrail, hiçbir âlimi ilminden dolayı sevmiş mi?

Cebrail aleyhisselam, sual eder. Kul da "Hayır, sevdiğim bir âlim yoktu." diye cevap verir.

Hak Teâlâ buyurur:

— Ya Cebrail, tesadüfen de olsa, bu bir âlimle yemek yemiş mi?

Cebrail aleyhisselam sorar. O da, "Hayır, hiçbir âlimle bir sofrada bulunmadım." der. Hak

Teâlâ tekrar sual eder:

—Bu kulun ismi, bir âlimin ismine benziyor mu, bunu da sor! Cebrail aleyhisselam sorar.

Ardından cevap gelir; "İsmim hiçbir âlimin ismine benzemez." der. Allahu Teâlâ buyurur ki:

—Bunu cennete götürün. O, âlimi seven birini severdi. (El-Envâr)

Buradan yola çıkarak derler ki; her Peygamber kendi isminden

olanlara, her âlim ve evliya da kendi isminden olanlara

şefaate edecektir. Muhammed ismini taşıyanların, bu adın asıl

sahibinin himmetiyle ayrıcalıkları hadis-i şeriflerle sabittir.

Örneğin; "Muhammed adını koyduklarınıza vurmayın ve

onları iyilikten mahrum etmeyin. Çocuğa Muhammed adını

koyduğunuzda ona iyi davranın, meclisi onun için açın,

ona yüz ekşitmeyin." (Suyutî, el-Camiu's-sağir) buyrulmaktadır.

Hadis-i Kutside; "*İsmi Ahmed, Muhammed, Mahmud gibi*

Habibimin isminden olan

mümine azap etmekten hayâ ederim." şeklinde

yer almaktadır. (R. Nasihin)

Başka bir hadiste ise; "*Muhammed isimli çocuğa*

her yerde ikram edin, onu aşığulamayın. (Hatib)

Muhammed isimli kimseyi hakir görmeyin, onu mahrum

etmeyin! Onun bulunduğu bir evde, bir yerde bereket

vardır." (Deylemi) diye nakledilmiştir.

İbni Abbas hazretleri rivayet ediyor: “*Kıyamette, ‘Adı Muhammed olan müminler gelsin.’ denilir, hepsi cennete götürülür.*”

Peki, Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Efendimiz’in mübarek ism-i şerifi doğumundan önce gönderilmiş olan Tevrat’ta Dahuk (Güzel latife yapan), İncil de ise Ahmed olarak yer almaktayken neden Muhammed konuldu? Bunun cevabını Divan-ı nübüvvetin hâtemi² (**sallallahu aleyhi ve sellem**)’nin dedesinden dinleyelim:

Âlemlerin Şemsi³ (**sallallahu aleyhi ve sellem**) dünyaya geldiği zaman Abdülmuttalib’e sordular:

— Oğlunun adını ne koydun?

— Muhammed koydum!

— Niçin atalarında ve kabilende mevcut olmayan bir ad ile isimlendirdin?

— Bütün dünya ehlinin O’na hamd etmesini istediğim için...

Abdülmuttalib’in böyle söylemesindeki hikmet şuydu ki; bir gece rüyasında, arkasından gümüş zincirler çıkmış ve zincirlerden birinin ucunu göğze ermiş gördü. Başka biri de doğuya ve öbürü batıya ulaşmıştı. Ondandır sonra bu zincirler bir ağaç şekline girmiş ve her birinin yapraklarında nur ışıdamaya başlamıştı. Doğu ve batı halkı da o ağacın dallarına ve budaklarına asılıp kalmışlardı.

Abdülmuttalib bu rüyasını tabircilere anlattı. Ve şu cevabı aldı:

“Senin evladından öyle biri gelecek ki bütün doğu ve batı insanları ona tabi olacak ve dünya halkı kendisine hamd edecek.”

İşte Abdülmuttalib bu sebeple sevgili torunun adını övülmüş, sevilmiş ve güzelleştirilmiş manasına gelen 'Muhammed' koymuştu.

Bir başka cevap ise mübarek validesinden gelmekte: Allah Resulü’nün (**sallallahu aleyhi ve sellem**) annesi Hazreti Âmine’ye de rüyasında ihtar etmişlerdi: “Sen bu ümmetin efendisine gebe kadın! Doğurduğun zaman adını 'Muhammed' koy.”

İnsanların içerisindeki en yüce Muallim olan (**sallallahu aleyhi ve sellem**) isimlerini bizlere öğretiyor ve buyuruyor ki; “*Benim birkaç isimim vardır. Ben Muhammed'im, Ahmed'im ve Mani'yim (mahvedici). Allah küfür ve delaleti benimle mahveder. Ben Haşirim (haşredici), insanlar benim ayağında haşır olunur. Ve ben akibim (takip edicilerin nihayeti).*” (Buhari ve Müslim)

Diğer rivayetlere göre Allah’ın Rasulü (**sallallahu aleyhi ve sellem**), saydıkları bu beş isimden sonra bir de 'Hatem' (tamamlayıcı) ismini ilave buyurmuşlardır. Haşir ismi, kıyamete yakın zamanda gönderilmiş olmalarından, Akib ismi de peygamberler silsilesini nihayetlendirmiş bulundurmalarındandır. Bu saydığımız isimler, Allah Resulü’nün (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bütün isimlerini çerçeveleyici değildir. Bu isimlerin hususiyeti, doğrudan doğruya kendilerine ait olmasında ve daha evvel kimseye verilmemiş olmasındandır. Nebiler Nebisinin isimleri pek çoktur.

Neciyullah’ın⁴ (**sallallahu aleyhi ve sellem**) isimlerinin okunup hatırlanmasına, O’nun (**sallallahu aleyhi ve sellem**) yâdına, şefaatine, gönüllerimize aşk ile doğmasına vesile olabilmek duasıyla...

¹Esmâ-î Nebî: Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**)’in isimleri

²Divan-ı nübüvvetin hâtemi: (Peygamberler topluluğunun mührü ve sonuncusu)

³Âlemlerin Şemsi: Âlemlerin güneşi

⁴Neciyullah: Allah’ın sırdaşı

HZ. MUHAMMED MUSTAFA'YI ANLATAN VASIF, İFADE, SÖZ VE TAMLAMALAR

- *KÜNÛZ-İ ESMÂ-İ İLAÂHİYENİN KEŞŞAFI: İlahi isimlerin hazinelerini ortaya çıkaran
- *NÛR-İ DİLÂRA: Gönlü süsleyip, avutan nur
- *RÛH-İ REVÂN: Sevgili
- *RÛH-U SEYYİDİ'L ENÂM: Bütün kâinatın efendisi
- *FAHR-İ ÂLEM: Âlemin övünç kaynağı
- *FAHR-İ KÂİNAT: Kâinatın övünç kaynağı
- *RİSÂLET-PENÂH: Peygamberliğine sığınılacak zat
- *MUHAMMEDÜ'L-EMİN: Güvenilir Hz. Muhammed
- *BU ÂLEMİN AYETÜ'L KÜBRASI: Bu kâinatta, Allah'ın varlığını ispat eden en büyük ayet ve nişan
- *MUHBİR-İ SÂDİK: En doğru beyanlı haber verici
- *MAHBÛB-U KİBRİYA: Azamet ve kudret sahibi
- *HABİB-İ EDİB: Allah'a ve insanlara karşı çok edepli, *BÛRHÂN-I HAK: Allah'ı bildiren, O'nu anlatan apaçık bir delil
- *BÛRHÂN-I KÂTİP: Kesin ve apaçık bir delil
- *BÛRHAN-I NÂTIK: Hakikatleri haykıran ve konuşan apaçık bir delil
- *DELLÂL-I A'ZAM: İnsanlara Allah'ın varlığını ilan eden büyük rehber
- *DİVAN-I NÛBÛVETİN HÂTEMİ: Peygamberler topluluğunun mührü ve sonuncusu
- *EFDALÜ'L HALK: İnsanların en faziletlisi
- *EKMELÜ'L HALK: İnsanların en mükemmeli
- *EŞREF-İ MAHLÛKAT: Yaratılmışların en şerefli
- *FERİD-İ KEVN Ü ZAMAN: Bütün zamanlarda ve kâinatta benzeri olmayan, eşsiz
- *İMÂMÜ'L-EVLİYA VE'L ULEMA: Bütün veli ve âlemlerin imamı, rehberi
- *MEHBİT-İ VAHY-İ İLAHİ: İlahi vahyin indiği yer
- *MUALLİM-İ EKMEL: En mükemmel muallim, âlim
- *MUKTEDÂ-İ KÛLL: Bütün insanlığın kendisine uyduğu yüce rehber
- *MÛREBBÎ-İ NÛFUS: Bütün insanları terbiye eden, eğitici
- *MÛBELLİĞ: Rabbinden aldığı emir ve yasakları bize ileten
- *MÛEZZİN-İ ÂZAM: Rabbin sesini en gür haykıran müezzin
- *PEYGAMBER-İ ZİŞAN: Şan ve şeref sahibi
- *VESİLE-İ İCADI: Mevcudiyetin vesilesi
- *SİRAC-I HAKİKAT: İman ve Kur'an hakikatlerinin ışığını yayan bir kandil
- *ZAT-I MUALLA: Yüce kişilik
- *NECİYULLAH: Allah'ın sırdaşı

PEYGAMBERLER TARİHİ

Semine Naşire

BÛRHÂN-I HAK

(ALLAH'I BİLDİREN O'NU ANLATAN APAÇIK BİR DELİL)

*Senin nurun olmadıkça aydın gün bile gecedir
Sana sığınmadıkça aslan bile tavşan kesilir
Ey Mustafa, bu nurun denizine kaptanlık et
Çünkü sen ikinci Nuh'sun. (Mesnevi)*

İlahi muhabbetin, ilahi sevginin yeryüzüne tecellisidir Peygamber Efendimiz'in (**sallallahu aleyhi ve sellem**) doğduğu gün. Maşuk aşığını âlemlere rahmet olması için gönderdiğini ayeti kerimede bizlere "Ben seni âlemlere rahmet olarak gönderdim" (**Enbiya suresi,107**) buyurarak bildirdi. İşte o rahmetin gelişidir *Kutlu Doğum...*

Aynı zamanda dedesi İbrahim'in (**aleyhisselam**) duası, diğer peygamberlerin de müjdelerinin vuku bulduğu zamandır. Nitekim bu olayı da hadis-i şerifinde beyan etmiştir: "Ben; atam İbrahim'in duası, İsa'nın müjdesi, annemin de rüyasyım." (**Ahmed b. Hanbel**)

Bilindiği gibi ilk yaratılan, Peygamber Efendimiz'in (**sallallahu aleyhi ve sellem**) nuruydu. Bu olayı gerek hadis-i şeriflerde, gerekse gönderilen diğer kitaplarda okuyoruz. Tevrat'ta: "Allahu Teâlâ önce muazzam bir nesneyi yarattı. Sonra gökleri, sonra da yeri yarattı." diye bahsedilmektedir. Nitekim hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: "Allahu Teâlâ'nın ilk yarattığı şey benim nurumdur." (**İbn Ebi Asım**)

İnsanlığın manevi babası Hz. Muhammed'dir (**sallallahu aleyhi ve sellem**). Maddeten babası ise Hz. Âdem'dir (**aleyhisselam**). Peygamberlik nuru ilk Peygamber, ilk insan olan Hz. Âdem'den (**aleyhisselam**) başlayıp; Peygamber Efendimiz'e (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ulaştı. Hz. Âdem'in (**aleyhisselam**) alnında parlayan nur, vefat edeceği zaman oğlu Şit'e (**aleyhisselam**) geçmiştir. Hz. Âdem (**aleyhisselam**) vefatından önce ise oğluna şu vasiyette bulunmuştur: "Yavrum! Bu alnında parlayan nur, son peygamber Muhammed aleyhisselamın nurudur. Bunu mümin, temiz ve afif hanımlara teslim et ve oğluna da böyle vasiyette bulun!"

Şüphesiz Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kendisi gibi nesebi de temiz ailelerden gelmiştir. Kur'an-ı Kerim'de Şu'ara Suresi 219. ayette mealen; *"Sen, yani senin nurun, hep secde edenlerden dolaştırılıp, sana ulaşmıştır."* buyrulmuştur. Konuyla ilgili hadis-i şerifte *"Allah-u Teâlâ insanları yarattı. Beni insanların en iyi kısmından vücuda getirdi. Sonra, bu kısımlarından en iyisini seçti. Beni bunlardan vücuda getirdi. Sonra evlerden, ailelerden en iyisini seçip, beni bunlardan meydana getirdi. O halde, benim ruhum ve cesedim mahlûkların en iyisidir. Benim silsilem, ecdadım en iyi insanlardır."* buyrulmuştur. (Tirmizi)

Allah, gönderdiği peygamberini müjdelere ve ayetlerle desteklemiştir. Kuran-ı Kerim'in Saf suresi 6.ayetinde şöyle buyrulur *"Ve Meryem oğlu İsa İncil'de şöyle demişti: Ey İsrailoğulları, şüphe yok ki ben size elimdeki Tevrât'ı gerçekleyen ve benden sonra gelecek ve adı Ahmed olacak bir peygamberi müjdeleyen Allah elçisiyim."*

Hazreti İsa'nın (**aleyhisselam**) havarilerinden olan Yuhanna şöyle demiştir: *"İsa (aleyhisselam) bana kendinden sonra gelecek peygamber Muhammed-ül Arabîyi müjdeledi. Ben de bu müjdeyi havarilere ilettim, hepsi iman ettiler."*

Rasul-i Ekrem Efendimizi (**sallallahu aleyhi ve sellem**) anlatmaya ne dil, ne kalem, ne cümle yeter... O'nun (**aleyhissalatu vesselam**) karşısında dil lâl kesilir, kalemler tükenir, cümleler bulunmaz. O yüzden konuyu Allah Kelamı olan Kuran-ı Kerim'le noktalayalım inşallah... Allah, Bakara Suresi'nin 151. ayetinde der ki; *"Nitekim biz size, ayetlerimizi okuyacak, sizi kötülükten arıtacak, size kitabı ve hikmeti ve bilmediklerinizi bildirecek, aranızdan bir peygamber gönderdik."*

Ne kadar anlatılabilir
ya da ne kadar layığıyla övülebilir ki
canlar canı, sevgililer sevgilisi...
Deriz ya Güllerin Efendisi diye,
her güle bakışımızda
O gelir aklımıza,
her gülü koklayışımızda
kokusu gelir burnumuza...
O her an yanımızda,
biz de O'nun yolunda
olalım inşallah... Bugün
kendimizi sorgulayalım,
O'nun yolunda mıyız, ?
ne kadar seviyoruz,
ne kadar uyabiliyoruz?
Sevgilinin kutlu doğumu hürmetine,
biz de kendimizi yeniden doğmuş
sayıp hatalarımızdan uzaklaşalım inşallah...

Ve Ashab-ı Kiram'ın dediği gibi diyebilelim ki:

"Anamız babamız sana feda olsun Ya Rasulullah..."

KUTLU NESEB

TEYZESİ:

1:Halide b.Esved:

İbadete düşkün bir hanım
sahabe... Mekke
döneminde henüz
Müslüman olamamıştı.
Müşrik bir babanın kızı
olarak büyümüşü.
Hicretten sonra Medine'ye
giderek orada İslâm'la
şereflendi. Hâlide
(radiyallahu anhâ) o güne
kadar Rasulullah
(sallallahu aleyhi ve
sellem) Efendimizi yeğeni
olarak seviyordu.
Müslüman olduktan sonra
ise Allah'ın Rasulü
(sallallahu aleyhi ve
sellem) olarak derin bir
iman bağı ile sevmeye
başladı. Ona biatta
bulunarak bu bağı
pekiştirdi...

ECDADI:

- 1:Hazreti Âdem
- 2:Hazreti İbrahim
- 3:Kusay
- 4:Abd-i Menaf
- 5:Haşim

EBEVEYNLERİ:

- 1Hazreti Abdullah
- 2:Hazreti Âmine

DAYISI:

- 1:Hazreti Sad

AMCALARI:

1:Hazreti Abbas: Babası Abdulmuttalip, annesi Nuteyle'dir. Rasulullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) 2 yaş büyüktür.

2: Hazreti Ebu Talib: En büyük destekçisi ve Hazreti Ali'nin babası. Peygamberden (sallallahu aleyhi ve sellem) 35 yaş büyüktür. Her zaman Peygamber'in Kureyş müşriklerine karşı koruyucusu olmuştur. Fakat İslam'a girmek nasip olmamış bu hal üzere ruhunu teslim etmiştir.

3:Ebu Leheb: Kuran'da adı geçen hatta beddua ile anılan şahıslardan biri de Ebu Leheb'tir.

4:Hazreti Hamza: Peygamberimizin amcası şehitlerin Efendisidir. Süt krdeşiler.

5:Zübeyr / 6:Haris / 7:Kusem / 8:Dırar / 9:Mukavvim / 10:Hacl

HALALARI:

1:Hazreti Erva: Oğlunun delâletiyle İslâm'la şereflenen bir hanım sahabe... Çocuğuna devamlı nasihat eden, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından ayrılmamasını tembih eden, ona destek olmasını isteyen faziletli bir anne!O, Haşimoğullarına mensuptur. Annesi Fâtıma binti Amr b. Âiz'dir. Babası Abdülmuttalib'dir. **Sevgili Peygamberimizin babası Abdullah ile ana-baba bir kardeşir.**

2:Ümmü Haram: Süt halasıdır. İki Cihan Güneşi Efendimiz zaman zaman süt halası bulunan Ümmü Haram'ın (radiyallahu anhâ)evini ziyaret ederdi. Bazen öğleüstü kaylûlesini orada yaptığı olurdu.

3:Hazreti Safiyye: Hazret-i Hamza'nın (radiyallahu anh) kız kardeşi... Zübeyr İbni Avvam (r.a.)'ın annesi... İlk Müslümanlardan... Cesaret ve şecaat sahibi bir hanım sahabe... Elinde kılıcıyla savaşa katılan ilk İslâm kadını... O, Abdülmuttalib'in kızıdır. Annesi, Hâle binti Vehb'dir...

SÜTANNELERİ:

- 1:Şifa hatun
- 2:Süveybe hatun: Hazreti Hamza'nın annesi
- 3:Hazreti Halime: Abdullah ve Şeyma'nın anneleri

DADILARI:

- 1:Fatıma hatun
- 2:Ümmü Eymen Bereke

SÜTKARDEŞLERİ:

1:Hazreti Hamza: Hazreti Hamza amcasıdır / 2:Abdullah / 3:Şeyma

EŞLERİ

1:Hazreti Hatice: Büyük İslâm kadını, mü'minlerin anası, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) değerli zevcesi Hazreti Hatice... Hazreti Hatice, Rasulü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) peygamberliğe seçilir seçilmez ona iman etmiş ve böylece ilk Müslüman kadın olma iftiharını da diğer iftiharlarına eklemiştir. Hz. Hatice'nin bir başka özelliği, Allah Rasulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek neslinin ondan devam etmesidir. Zira Hz. Mâriye hariç (ki onun oğlu İbrâhim küçük yaşta vefat etmiştir) diğer hanımlarının hiçbirisinin çocuğu olmamıştır.

- 2:Sevde b.Zem'a
- 3:Hazreti Aişe: Hazreti Ebu Bekir'in kızı
- 4:Hazreti Hafsa: Hazreti Ömer'in kızı
- 5:Hazreti Zeynep b.Huzeyme
- 6:Hazreti Zeynep b.Cahş
- 7:Hazreti Ümmü Seleme
- 8:Hazreti Ümmü Habibe
- 9:Hazreti Cüveyriye b. Haris
- 10:Hazreti Safiyye b. Huyey
- 11:Hazreti Mariyetü'l Kibtıyye
- 12:Hazreti Meymune b.Haris

EVLATLAR:

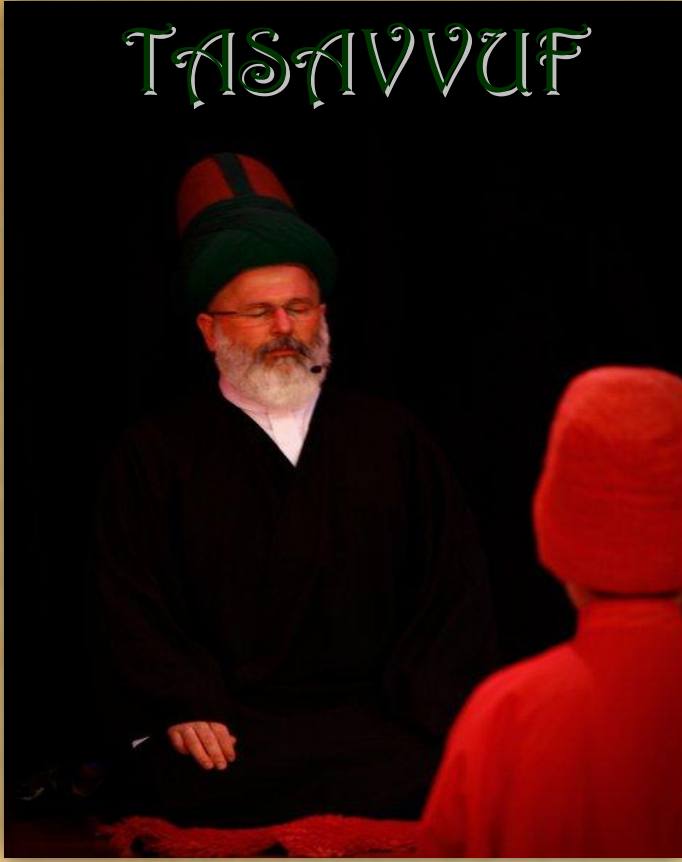
- 1:Kasım (4 yaşında)
- 2:Zeynep (30 yaşında)
- 3:Rukayye (22 yaşında)
- 4:Ümmü Gülsüm (22 – 23 yaşında)
- 5:Fatıma (25 yaşında)
- 6:Abdullah (3 ay)
- 7:İbrahim (17 ay)

DAMATLARI:

- 1:Hazreti Ali
- 2:Hazreti Osman

TORUNLARI:

- 1:Hazreti Emame
- 2:Hazreti Hasan
- 3:Hazreti Hüseyin
- 4:Hazreti Zeynep

ŞEFAAT

Cenabı Allah (celle celalühu) Kur'an-ı Kerim'inde "O gün, rahman olan Allah'tan izin alandan başka kimse şefaatte bulunamayacaktır." (Meryem-87) buyurmuştur. Demek ki bazı şefaatchiler var. Bunu Kur'an kendisi söylüyor. Bunu bile bile yok görmek küfürdür, derhal tövbe edilmeli ve geri dönülmelidir. Ayrıca Allah Kur'an'ında yine "O gün rahman olan Allah'ın izin verdiği ve konuşmasına rıza gösterdiği kimseden başkasının şefaati fayda vermeyecektir." (Taha-109) buyurarak meselenin mahiyetini açıklamıştır. Her iki ayet-i kerime de kıyamet gününde bütün yaratılmışların toplandığında olacaklar anlatılırken belirtilmiştir. Tabi bu durumda kimlerin şefaatchi olacağı sorusu ortaya çıkıyor. Bir kere bilinmelidir ki kâfirler, Allah'ın huzurunda birbirlerine şefaatchi olamayacaklardır.

Ancak dünyada iken Allah'a iman ederek şefaate etme salahiyetine erişirler. Bunların içerisinde Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), geçmiş peygamberlerimiz, âlimler, melekler, Kur'an, şehitler ve cennetlikler müstesnadır. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadis-i şerifinde de şöyle buyurmaktadır: "Kıyamet gününde üç sınıf insan şefaatchi olacaktır. Bunlar Peygamberler, sonra âlimler, sonra şehitlerdir." (İbn-i Mace)

Her iki ayet-i kerime de kıyamet gününde bütün yaratılmışların toplandığında olacaklar anlatılırken belirtilmiştir. Tabi bu durumda kimlerin şefaatchi olacağı sorusu ortaya çıkıyor. Bir kere bilinmelidir ki kâfirler, Allah'ın huzurunda birbirlerine şefaatchi olamayacaklardır. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) başka bir hadis-i şerifinde de şöyle buyurmaktadır: "**Kıyamet gününde şefaatchi olmam için insanlar bana gelirler. Ben de kalkar Rabbimden izin isterim. Ve bana şefaate etme izni verilir. Ben Rabbimi görünce hemen secdeye kapanırım. O beni dilediği kadar secdede bırakır. Sonra bana şöyle denir: 'Ey Muhammed, başını kaldır, söyleyeceğini söyle sözün dinlenecek. İsteddiğini dile, istediğin verilecek. Şefaatchi ol, şefaatin kabul edilecek.'** Bunun üzerine ben Rabbime bana öğrettiği şeklide hamd edeceğim. Sonra şefaatchi olacağım. Bana belli bir sınır tayin edilecek. Ben onların cennete girmesini sağlayacağım." Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu sözlerini üç kere tekrarlamış, sonunda da şöyle buyurmuştur: "Sonra 'Lâilaha İllallah' diyen ve kalbinden zerre kadar hayır bulunanlar cehennem ateşinden çıkarılacaklardır." (Buhari, Müslim) buyurmuştur. Başka bir hadiste Ebu Zer'i Ğifari, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Bana, benden önce herhangi bir peygambere verilmeyen beş özellik verilmiştir. Ben, kırmızı renkliye de siyah renkliye de peygamber olarak gönderildim. Yeryüzü benim için mescit ve temiz kılındı. Ganimetler bana helal kılındı ki benden önce hiçbir kimseye helal kılınmamıştı. Düşmanın kalbine korkum salınmakla yardım olundum. Bir aylık mesafedeki düşman benden korkar oldu. Bana 'İste isteğin verilsin.' denildi. Ben de isteğimi, ümmetime şefaata etmek için ahirete bıraktım. Sizden, Allah'a herhangi bir şeyi ortak koşmayan kimseye Allah dilerse şefaati erişecektir." (Ahmed b. Hanbel-Müslim)

Yine başka bir hadiste Hz. Hüseyin'in oğlu Ali'den, Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**), yeryüzünün uzatılması hakkında şunları buyurduğu rivayet edilmektedir:

"Kıyamet günü geldiğinde Allah yeryüzünü uzatacaktır. Her insan için ancak ayaklarını basacak kadar bir yer bulunacaktır. Kabirden ilk çağrılacak ben olacağım. Cebrail, Rahman olan Allah'ın sağında olacaktır. Allah'a yemin olsun ki Cebrail kıyamet gününden önce Allah'ı görmemişti. Ben: 'Ey Rabbim, bu Cebrail bana senin kendisini elçi olarak gönderdiğini bildirmişti.' diyeceğim. Allah Teâlâ: 'Evet doğru söylemiştir.' buyuracaktır. Ben şefaata olacağım ve 'Ey Rabbim, kulların yeryüzünün etrafında sana kulluk ettiler.' diyeceğim. Allah diyor ki: 'İşte Rasulullah'a ahirette verilecek olan ve bütün yaratıklar tarafından övülecek olan makam-ı Mahmud budur."

Kıymetli kardeşlerim, Peygamberlerin şefaati haktır. Peygamberimizin (**sallallahu aleyhi ve sellem**) şefaati, günahkâr mü'minler ve onlardan büyük günah işleyip cezayı hak etmiş olanlar için hak ve sabittir, böyle inanılması gerekir. Kur'an-ı Kerim'de "(Melekler) ancak Allah'ın razı olduğu kimseye şefaata edebilirler." (Enbiya Suresi-28) buyrulur meleklerin de şefaata oldukları beyan edilmiştir. Kur'an'ın şefaati ile alakalı bir hadisinde de Ebu Ümameel-Bâhili diyor ki; Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) şöyle buyurduğunu işittim: "Kur'an-ı okuyun. Çünkü o kıyamet gününde okuyana şefaata olacaktır. Özellikle, iki çiçek olan Bakara ve Al-i İmran Surelerini okuyun. Çünkü onlar kıyamet gününde adeta iki bulut veya iki gölgelik yahut havada grup halinde uçan iki bölük kuş gibi gelecekler ve kendilerini okuyanları müdafaa edeceklerdir. (Yani, cehennem ateşine karşı engel meydana getireceklerdir.) Bakara Suresini okuyun. Onu almak bereket, bırakmak ise hüsrandır. Onu okumaya, batıl ile meşgul olanların (yani sihirbazların) gücü yetmez." (Müslim)

Mülk Süresi için de Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bir hadis-i şerifinde: "Kuran'da otuz ayetten meydana gelen bir sure bir kişi için şefaata oldu ve onun günahları affedildi. Bu sure Mülk Suresi'dir." (Tirmizi) buyurarak mukaddes Kitabımızın da şefaata olduğunu beyan etmiştir. Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) şehitliğin fazileti ile ilgili çeşitli hadis-i şerifler irad etmiştir. Bu husustaki hadis-i şeriflerin birinde şöyle buyurmaktadır: "Şehidin Allah katında altı özelliği vardır. Kanının ilk damlası ile günahları affedilir, cennetteki yerini görür. Kabir azabından kurtulmuş olur. Büyük korkudan (kıyametin dehşetinden) emin olur. Başına vakar tacı giydirilir. Bu tacın yakutlarından her biri dünyadan ve ondaki şeylerden daha hayırlıdır. Şehit, yetmiş iki huri ile evlenir ve akrabalarından yetmiş kişiye şefaati kabul edilir." (Tirmizi-İbn i Mace) buyurarak şehitlerin de şefaata edeceğini beyan etmiştir.

Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) başka bir hadis-i şerifinde: "Şehit, ailesinden yetmiş kişiye şefaata olacaktır." (Ebu Davud) demiştir. Hadis-i şeriflerde ayrıca Müslümanların küçükken ölen çocuklarının da şefaata olacağını belirtilmiştir.

Şefaate bu ayet ve hadislerin ışığında bakılmalı. Hiçbir kardeşimizin şek ve şüpheye düşmemelerini tavsiye ederim. Unutmayın ki Allah müsaade ederse şefaata gerçekleşecektir. Selam ve dua ile kalın.

(ÜSTAD MUSTAFA ÖZBAĞ'IN RİSALELERİNDEN YARARLANILMIŞTIR)

RUH-U SEYYİDİL ENAM

(BÜTÜN MAHLÛKATIN EFENDİSİ)

Doğumu ile cihanı aydınlatan o Nur 'a (sallallahu aleyhi ve sellem) selam olsun...

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Sevdiğinden bir parça alıyor insan; kimi severse ondan bir nur, bir ilham... Benzeyenini seviyor insan, kendinden bir parça buluyor ve peşine düşüp gidiyor, O zümreye ilhak oluyor!

Her gün ayrı yenilik ve tazeliklere muhatap olan ashop nasıl zirvelerde tutulmasın ki? Zira onları terbiye eden bizzat Allah ve O'nun rehberi Rasulü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem)! Gerçekte O'nu da (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah terbiye etmişti. Bu terbiye doruk noktadaydı ve mükemmeldi.

(Münavi, Feyz'ül Kadir)

Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki: “İnsanların en hayırlısı, benim yaşadığım dönemde bulunanlardır. Daha sonra onlardan sonrakiler, daha sonra da onlardan sonra gelenler.” (Buhari, Müslim) Onlar devrin en büyük, en güzel ve en hayırlıları, Allah'ın seçmiş olduğu insanlardı. Başta Hazreti Ebu Bekir (radıyallahu anh) olmak üzere, Hazreti Ömer (radıyallahu anh), Hazreti Osman (radıyallahu anh), Hazreti Ali (radıyallahu anh)...

Enes bin Malik (radıyallahu anh) şöyle rivayet ediyor: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hira Dağı üzerindeydi, bir ara dağ şiddetle sarsıldı. Peygamberimiz, ‘Sakin ol, senin üzerinde bir Peygamber, bir Sıddık ve bir de şehit vardır.’ buyurdu. (Tirmizi, Buhari) O sırada dağda Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh), Hazreti Ömer (radıyallahu anh) ve Hazreti Osman (radıyallahu anh) bulunuyordu.”

Bir güneş gibi Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) etrafındaki her şeyi ve herkesi aydınlatıyor. Aydınlattıkça kendi ışığından, ilhamından, hakikatinden bir şey kaybetmiyor. Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) infak ettikçe Allah; Habibi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) daha da lütufkâr davranıyor, sonsuz nurundan katıyor. Varlık âleminin zümresinde en güzel insanlar yetiştiriliyor. Bu güzel nurdan birer parça alarak, edebinden edep alınarak; kendilerini var olan Allah'ın sıfatlarının tecelli ettiği en güzel, kâmil insan Muhammed-i Mustafa'da (sallallahu aleyhi ve sellem) buluyorlar. Bir ayna misali O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) baktıkça kendilerini görüyorlar. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın ahlakını onlara yansıtıyor!

Ruh-i Revan'da¹ (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ebubekir Sıddık (radıyallahu anh) cömertliği görüyor. Kendi aç iken dahi bir başkasına verebilecek kadar cömert olmayı, Rabbinin verdiği nimeti tasadduk etmeyi, şükretmeyi, Allah'ın kullarıyla paylaşmayı öğreniyor. Malını, canını, varlığını Allah yoluna feda ediyor Sıddıklar Alemdarı.

Fahr-i Âlem'de² (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ömer (radıyallahu anh) sabrı ve adaleti görüyor. İslam adaletini, İslam hükümlerini haddi ve hududu en güzel parlayan O Nur'dan (sallallahu aleyhi ve sellem) alıp benliğine katıveriyor, Faruk-u Azam.

Fahr-i Kâinat'tan³ (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Osman (radiyallahu anh) tevazuyu öğreniyor. Peygamber-i Zîşan (sallallahu aleyhi ve sellem) Ona bir ayna oluyor ve tevazunun en güzel örneklerine ulaşıyor. Hem şahsi hem de devlete ait onca imkân bulunmasına rağmen bazen mescitte uyurdu da taşlar mübarek vücudunda iz bırakırdı. Bunu gören insanlar bu engin tevazu karşısında ise müminlerin emirî demekle iktifa ederlerdi. Tevazu ve alçak gönüllülüğün en âlâ örneği, hayâ abidesi!

Zat-ı Mualla'dan⁴ (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ali (radiyallahu anh) sorgusuz sualsiz inancı öğreniyor. Allah'ın hak dinine ram oluyor aşkın padişahı. Mürebbi-i Nüfus⁵ (sallallahu aleyhi ve sellem) "Ben ilmin şehriyim, Ali de kapısıdır. Kim ilmi dilerse kapısına gelsin." (Taberani) diyerek Allah'ın lütfettiği ilmi daha ufacık yaşta Ona inanan, yüreğini açan, biat eden, varlığını feda eden Haydar-ı Kerrar'a akıtıveriyor.

Yaratılan her şeyde Nûr'un tecelliyatı, Cemîl ismi şerifinin bir vasfı bulunmaktadır. Gören göz için hayretler ve makamlar sonsuzdur. Zira Rabbu'l Âlemin sonsuz nura sahiptir. O en sevgilinin dostları da aynadan hakikati seyre dalarak neşv ü neva içinde bulundular. Rehber, önder, dost ve kardeş oldular. Görebilmek... Sevdiğini, sevileni görebilmek ancak sevdiğini tanıyarak, daha da severek olur Allahu âlem. Baktığımız aynada Ruh-i Revan'ı ve halifelerini görebilmek duasıyla...

Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dilinden:

- ❖ Benden sonra güneş Hazreti Ebubekir'in başından daha şerefli bir başa doğmayacaktır. (Buhari)
- ❖ Gökte bulunan her melek, Ömer'e hürmet eder ve yeryüzünde bulunan şeytan ise muhakkak Ömer'den kaçır. (İbn-i Asakir)
- ❖ Ey Allah'ım! Ben Osman'dan razıyım. Sen de razı ol. (İbn Hişam) Bundan sonra Osman'a işledikleri için bir sorumluluk yoktur. (Suyûtî)
- ❖ Ben kimin mevlasıysam (efendisi), Ali de onun mevlasıdır. (Taberani) Ali'ye bakmak ibadettir. (Taberani)

Tevhid ehline selam olsun...

¹Rûh-i Revân: Sevgili / ²Fahr-i Âlem: Âlemin övünç kaynağı

³Fahr-i Kâinat: Kâinatın övünç kaynağı / ⁴Zat-ı Mualla: Yüce kişilik

⁵Mürebbî-i Nüfus: Bütün insanları terbiye eden eğitici

ÖVÜNÇ KAYNAĞI ECDÂDIMIZ

ÂŞIĞI BİR PADİŞAH: YAVUZ SULTAN SELİM

Osmanlı sultanları arasında, Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) sonsuz hürmet ve muhabbetiyle (sevgisi) öne çıkan ve halife mertebesine yükselen padişah Yavuz Sultan Selim'dir. Yavuz Sultan Selim; "Allah rızası için tüm dünyayı fethetmek istiyorum!" idealiyle askerlerini hazırlarken, onları adeta bir "peygamber ordusu" gibi yetiştirmiştir. "İslam Birliği" gayesiyle çıktığı Mısır seferinde, halifelik kurumunun bozulan saygınlığını ve misyonunu yeniden düzeltmek için bu kurumun şahsında Osmanlı'ya geçişini sağlamıştır. Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) beslediği eşsiz ve sınırsız sevginin derin bir hürmete dönüştüğünü ise şu tarihi sözleriyle ifade etmiştir: "Biz mukaddes yerlerin hâkimi değil, hadimiyiz!(hizmetçisiyiz)" Gerçekten Osmanlı; kutsal toprakları fethedince vali adı altında idareci olarak atadıkları kişilere "Medine Muhafızı" unvanını vererek, bu sözleri yaşama geçirmiştir. Öte yandan Yavuz Sultan Selim, Hz. Muhammed'den (sallallahu aleyhi ve sellem) hatıra ve emanet kalan; dünyadaki hiçbir değerle ölçülemeyecek ve değiştirilemeyecek kadar paha biçilemez olan Kutsal Emanetleri Topkapı Sarayı'na getirecek, Hırka-i Saadet Dairesi'nde ağırlamıştır. Biz bu şerefi halen yaşamaktayız.

KANUNİ SULTAN SÜLEYMAN'IN RÜYASI

Yükselme devrinin en parlak döneminin hükümdarı Kanuni Sultan Süleyman Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) muhabbet ve bağlılığını şu sözlerle ilan etmiştir: "Allah Allah diyelim sancağı şahı çekelim, yürüyüp her yandan şarka sipahi (asker) çekelim. Umarım rehber ola bize Ebu Bekr u (ve) Ömer. Ey muhibbi (dost) yürüyüp şarka sipahi (asker) çekelim." Osmanlı klasik eserlerinde, Kanuni Sultan Süleyman'ın rüyasında Hazreti Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) gördüğü ve kendisine şöyle emrettiği nakledilmektedir: "Belgrad, Rodos ve Bağdat kalelerini fethedesin sonra da benim şehrimi imar edesin!"

II. ABDÜLHAMİD'İN

EFENDİMİZ'E (sallallahu aleyhi ve sellem) BAĞLILIĞI

Hazreti Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ve davasına gönül verip kendini adayan ulu hakanlardan biri de cennet mekân Sultan II. Abdulhamid'dir. Abdulhamid Han, Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) olan tazim ve muhabbetini, kutsal beldesine hizmetler götürmekle ve İslam Birliği gayesini gerçekleştirmeye çabalamakla arz-ı endam ettirmeye çalışmıştır. Hicaz bölgesiyle münasebetleri kuvvetlendirmek ve mukaddes topraklarla aradaki mesafeyi kaldırmak niyetiyle yaptırdığı Hicaz ve Bağdat Demiryolu bunun en güzel ifadesi olmuştur. Demiryolu yapımının Medine'ye ulaştığı esnada, Sultan'ın verdiği şu çok özel talimat Ehl-i Beyt'in şahsında Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) olan sevgi, saygı ve bağlılıktaki hassasiyetini göstermesi açısından, eşine az rastlanır müthiş bir misaldir: "Mümkün olan aletlerin üzerine keçeler sarınız ki, fazla gürültü olmasın. Ehl-i Beyt'in ve burada yatanların ruhları rahatsız olmasın!"

ÇÖL KAPLANI FAHREDDİN PAŞA

Osmanlı, fiilen yıkıldığı Mondros Ateşkes Antlaşması sırasında bile Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nun beldesine hürmet ve bağlılığını son anına kadar korumuştur. "**Çöl Kaplanı**" lakabıyla anılan Fahreddin Paşa'nın İngilizlere karşı giriştiği "*Son Medine Savunması*" bunu en çarpıcı örneğidir. Kutsal toprakları vermemek için sonuna kadar direnen ve çarpışan Fahreddin Paşa, Hazreti Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) olan sonsuz sevgisini şu sözlerle ifade etmiştir: "*Ey İnsanlar! Malumunuz olsun ki yiğit ve kahraman askerlerim; bütün İslam'ın sırtını dayadığı yer, manevi gücün desteği, Hilafetin gözbebeği olan Medine'yi son fişengine (kurşununa), son damla kanına, son nefesine kadar muhafazaya (korumaya) ve müdafaaya (saldırıları def etmeye) memurdur (vazifelidir). Buna Müslümanca, askerce azmetmiştir. Bu asker, Medine'nin enkazı ve nihayet Ravza-i Mutahhara'nın (Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in mezarının bulunduğu yer) yeşil türbesi altında, kan ve ateşten dokunmuş bir kefenle gömülmedikçe Medine-i Münevvere kalesinin burçlarından ve nihayet Mescid-i Saadet minareleriyle yeşil kubbesinden al sancağa alınmayacaktır! Allahu Teâlâ bizimle beraberdir! Şefaathimiz O'nun Rasulü, Peygamber Efendimiz'dir! (sallallahu aleyhi ve sellem) Ey bütün tarihi eşsiz kahramanlar, şan ve şerefle dolu Osmanlı ordusunun yiğit zabitleri! Ey her cenkte (savaşta) cihanı tir tir titretmiş, asla kimseye boyun eğmeyerek daima namus ve din borcunu kanıyla ödemiş yiğit Mehmetçiklerim, kardeşlerim, evlatlarım! Gelin hep beraber Allah'ın ve işte huzurunda huşu (korku ile karışık sevgi, alçak gönüllülük) ve vecd (aşk) içinde gözyaşları döktüğümüz Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) karşısında, aynı yemini tekrar edelim ve diyelim ki; Ya Rasulallah, biz seni bırakmayız!"*

FATİH SULTAN MEHMET'İN ÖRNEK SEVGİSİ

Fatih Sultan Mehmet, Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) karşı duyduğu derin muhabbetini, en güzel biçimde İstanbul'un Fethi'nde ortaya koymuştur. Kutlu fethin hazırlık aşamasında Rumeli Hisarı'nı, O'nun güzel ismi "Muhammed" in Arapça yazılışına göre inşa ettirmiş ve hatta yapımı sırasında kendisi de bizzat taş taşımıştır. Fatih'in, fetihten hemen önce dile getirdiği şu sözleri bu coşkunu ifade etmektedir: "*Avn-ı İlahi ve İmdad-ı Peygamberi ile beldeyi düşman elinden alacağız!*" (Allah'ın ve Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yardımı ile)

İ.AHMED'İN BAŞINDAKİ "TAÇ"

Sultan I. Ahmet'in dillere destan fiili sevgisi ve muhabbet yüklü ifadeleri ise asırlardır baş tacı edilmeye, övgüyle yâd edilmeye değer ölçüdedir. Sultan Ahmed, akıllara durgunluk verecek kadar güzel bir davranışta bulunmuştur: Sarığına taktığı sorgucun içine, Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ayak izinin resmini koydurmuş ve üzerine de şu muhteşem dörtlüğü yazdırmıştır:

*"N'ola tacım gibi başımda götürsem daim, Kadem- i resmini ol Hazret-i Şah-ı Rasül'ün.
Gül-i gülizar-ı nübüvvet o kadem sahibidir, Ahmeda durma yüzün sür kademine o gülün."*

"Her zaman başımda taç gibi taşısam Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ayak resmini, gül yanaklı Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ayak izidir o. Ahmed durma hemen yüzünü sür o gülün ayağına"

ŞEFKAT VE MERHAMET MENBAINDAN AB-I HAYAT KATRELERİ

Andolsun ki, size içinizden öyle bir Peygamber geldi ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır ve güç gelir. Size çok düşkündür. Bütün mü'minlere merhametli ve esirgeyicidir.” (Tevbe, 128)

Kâinatın Efendisi Peygamberimiz (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) şüphesiz ki insanların en mükemmeliydi. Üsve-i Hasene (**en güzel örnek**) oluşunu, güvenilir (**el-emin**) ve merhametli olması tamamlıyordu. Evet, o bir şefkat peygamberiydi. Ve yaratılan her bir canlıya duyduğu merhamet, Habibullah oluşunun bir göstergesiydi.

İslam'ın yeryüzünde yayılmaya başladığı ilk yıllarda Müslümanların çoğunluğunu fakirler, kimsesizler ve köleler teşkil ediyordu. Kureyş halkı onları hor ve hakir görürken, Sirac-ı Hakikat Efendimiz (**Aleyhissalatu vesselam**) engin merhametiyle adeta onları kucaklamış ve hak dini onlar aracılığıyla duyurmaya başlamıştı. Fakir ve kimsesizleri korur, onlara diğerleriyle eşit davranırdı. Bununla da kalmaz onlara fakirliğin ezikliğini ve zilletini unutturacak şekilde yakın davranırdı.

“İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez.” (Müslim) hadisiyle Allah'ın merhametinin, insanlara merhamet etmekle celb edileceğini belirtiyordu.

Müezzin-i Azam Efendimizin (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) şüphesiz yetim çocuklara ayrı bir şefkati vardı. Kendisi de yetim olduğu için yetimliğin ne kadar acı ve zor olduğunu iyi biliyordu. Onlara olan merhametinden dolayı devamlı onları korur, haksızlığa uğradıkları zaman haklarını arardı. Sirac-ı Hakikat'ın (**Aleyhissalatu vesselam**) evinden misafir eksik olmazdı. Misafire büyük önem verirdi. Ve misafirlerinin çoğunluğu fakir ve kimsesizlerdi. Onların gönüllerini hoş ederdi. Hz. Hatice ile evlendiğinde, Hatice validemizin ölen eşinden Hind isminde

bir erkek çocuğu vardı. Sirac-ı Hakikat Efendimiz (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) o yetime kendi öz çocuğu gibi bakmış, yetiştirmişti. Diğer eşlerinin de evlatlarına gerçek bir baba olmuştu. Yapılan savaşlar sonunda şehit düşen sahabelerin çocukları yetim kalıyordu. Müezzini Azam (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) bu çocuklara ayrı bir ilgi gösterir, onları yalnız bırakmaz, ihtiyaçlarını karşıları.

İslam Güneşi yeryüzünü aydınlatmadan önce başta Araplar olmak üzere, insanlık kız çocuklarını ve kadınları hor görürdü. Onları bir insan olarak görmez, bir eşya gibi değer biçer, alıp satarlardı. Onları şefkat ve merhametten yoksun bıraktıkları gibi, mal ve mirastan da mahrum bırakırlardı. Müezzini Azam (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) onları ayaklar altında ezilmekten kurtarıp öyle bir makama getirdi ki; *“Cennet anaların ayakları altındadır.”* (Nesai) buyurarak, cennete girmeyi annelerin rızasına eş tuttu. Kadınlara iyilik yapmanın, onlara şefkatli davranmanın, imanın bir alameti olduğunu beyan ederek bu meseleye büyük önem verdi. *“Kim Allah’a ve ahiret gününe iman etmişse, komşusuna eziyet etmesin. Kadınlara da iyiliği tavsiye ediniz. Çünkü onlar kaburga kemiğinden yaratılmıştır. Kaburganın en eğri tarafı da üst taraftır. Onu doğrultmak istersen kırarsın. Olduğu gibi bıraktığın takdirde de daima eğri kalır. Bunun için, kadınlara her zaman iyiliği tavsiye edin.”* (Müslim, Reda 64) mealindeki hadis-i şerifle Müezzini Azam Efendimiz (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) hem maddi hem de ruhsal durumlarını ifade ederek, onlara anlayışlı davranmayı, kusur ve eğriliklerine tahammül edip sabır göstermeyi tavsiye ediyor.

“Merhamet edin, merhamet olununuz. Af edin, af olununuz.” (Buhari, Müslim)

Sirac-ı Hakikat Peygamberimiz’in (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) şefkat ve merhametinin en canlı örneğini çocuklar üzerinde görüyoruz. Müezzini Azam Efendimiz (**Aleyhissalatu vesselam**) çocukları çok severdi, bir çocuk gördüğü zaman yüzünü sevinç ve neşe kaplardı. Onlara arkadaş gibi davranır, onlarla oyun oynardı. Karşılaştığı her çocuğa selam verir, halini hatırını sorardı. Namaz esnasında sırtına binen Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin sırtından ininceye kadar secdesini uzatırdı. O (**Aleyhissalatu vesselam**) çok farklı, çok şefkatli bir babaydı. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Efendimiz’in (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) şefkat ve merhameti hayvanları da içine alıyordu. Cahiliye Araplarının bu konudaki çirkin davranışlarına karşı hayvanların da merhamete muhtaç olduklarını gösterdi. Sirac-ı Hakikat Peygamberimiz (**Allahumme salli ala seyyidina Muhammed**) hayvanlara fazla yük vurulduğunu, aç ve susuz bırakıldıklarını veya bünye ve yaratılışlarına aykırı bir işte kullanıldıklarını görünce, bunu yapmamalarını söylerdi. İnsanlarla konuştuğu gibi, hayvanların dilini de anlardı. Onlarla konuşur, dertlerini ve şikâyetlerini dinlerdi.

“Peygamberlerden birini bir karınca ısırdı. O da (öfkelenerek) karıncanın yuvasının yakılmasını emretti ve yakıldı. Allah Teâlâ Hazretleri ona şöyle vahyetti; Seni bir karınca ısırmışken, sen tesbih eden bir ümmeti yaktın.” (Buhari)

O’nun (**Aleyhissalatu vesselam**) şefkat ve merhameti kâinatı kuşatmış, insanlara her zaman en doğuyu, en güzeli öğretmede en iyi örnek teşkil ediyordu. Peygamberliğinin yanı sıra insan olma vasfı, onu diğerlerinden ayırmadığı gibi şefkat ve merhameti ise O’nu (**Aleyhissalatu vesselam**) tüm insanlığın üstünde tutuyordu. O (**Aleyhissalatu vesselam**) bir rahmet peygamberiydi ve ümmetine karşı çok merhametliydi.

“Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki, göktekiler de size merhamet etsin.” (Ebu Davud)

Selam âlemlere rahmet olarak gönderilen Efendimiz (**Aleyhissalatu vesselam**) ve O’nun (**Aleyhissalatu vesselam**) âli ve ashabının üzerine olsun...

İSLAM'DA DÜĞÜN ADABI

Kutlu Doğum özel sayımızda Kur'an ve sünnet dairesinde Müslümanların da düğün, eğlence ve çeyiz hazırlamak gibi güzelliklerden faydalanabileceğine ve bunun ölçülerine temas etmeye çalışacağım. Konuya ümmeti Muhammed'e ölçüyü oldukça net bir şekilde ortaya koyan, Hazreti Fatıma (**radiyallahu anhuma**) ile Hazreti Ali'nin (**radiyallahu anh**) evliliklerini anlatarak başlamak istiyorum. Hazreti Fatıma evlilik çağına ulaşmış ve talipleri de gelmeye başlamıştı

Sıddıkâ ÂMİNE

İlk olarak Hazreti Ebu Bekir Efendimiz, daha sonra da Hazreti Ömer Efendimiz, Hazreti Fatıma'yı Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimizden istediler. Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz onlara; "*Fatıma hakkında zuhur edecek ilahi emri bekliyorum.*" dedi. Bir müddet sonra nihayet, Hazreti Fatıma'yı evlendirmesini söyleyen ilahi emir geldi. Ve bu defa da Hazreti Ali, Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimizin yanına geldi. Ancak Fatıma'yı istediğini söylemeye çekindi. Bunun üzerine Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz Ona; "*Ne oldu ya Ali, yoksa Fatıma'yı mı istiyorsun?*" dedi. Hazreti Ali utanarak; "*Evet ya Rasulullah.*" dedi. Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz hemen kızı Fatıma'nın yanına gidip rızasını alarak Hazreti Ali'nin yanına geri döndü ve ona mehir olarak bir şeyler getirmesini emretti. Hazreti Ali bir at ve savaşlarda kullandığı zırhından başka bir malı olmadığından dolayı, zırhını satmak için pazara çıktı. Pazarda Hazreti Osman ile karşılaştı. Hazreti Osman Onu tebrik etti ve zırhını kendisine satmasını istedi. Hazreti Ali de dört yüz seksen dirhem karşılığında zırhını Hazreti Osman'a sattı. Ancak Hazreti Osman'ın gönlü, Hazreti Ali gibi bir yiğidin zırhsız kalmasına razı olmadı ve zırhı düğün hediyesi olarak Hazreti Ali'ye geri verdi. Hazreti Ali parayı alıp hemen Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimizin yanına geldi. Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz paranın bir kısmını ayırıp, kalan kısmıyla düğün hazırlıklarının yapılmasını emretti. Daha sonra da Bilal-i Habeşi Hazretlerini çağırıp Mekke ve Medineli sahabeleri mescide toplamasını ve düğün olacağını ilan etmesini söyledi. Sahabeler mescide toplandıklarında onlara bir hutbe okudu. Peygamberimiz (**aleyhissalatu vesselam**), kızına on sekiz akçe ve bir de gelinlik kıyafet ile evine gönderdi. Sahabeden bazı hanımlara Hazreti Fatıma'yı düğün için hazırlamalarını, Hazreti Ali'ye de gelini götüreceği evi ve velime (düğün yemeği) hazırlatmasını emretti. Daha sonra gelinle damada bir takım öğütlerde bulundu. (**Zürkani**) Evlerini hazırlamaları için Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz de kız babası olarak bazı çeyiz eşyaları yolladı. Aynı gün içinde de düğün yapıldı. Hazreti Ali'den (**radiyallahu anh**) rivayet edildiğine göre; Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**), Fatıma için çeyiz olarak kadife kumaş, su tulumu ve içi izhir otuyla doldurulmuş bir yastık hazırladı. (**İbni Mace**)

Bu örnek evlilikten yola çıkarak, evliliğin sünnetlerinde şöyle bir sıralama yapılabilir:

Bir kız babasının da damat adayına giderek kızıyla evlenmesini teklif edebileceği, Gelinin nispetinde nikâhı duyurmak için ikramda bulunulması, Gelinin nikâh için hazırlanması, Gelin ve damadın nikâha özel, geleneğine uygun bir kıyafet giymesi. Zaten Hazreti Aişe Annemizi de Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz ile evlenirken, bu işi bilen kadınlar süslemiş ve hazırlamışlardı. (**Müslim**) Gelin ve damada nasihatte bulunulması, Kendilerine ait bir ev hazırlanması, Nikâhta acele edilmesi, Gelin ve damada hediye verilmesi, Gelinin beraberinde çeyiz gönderilmesi. (*Zira Rasulullah aleyhissalatu vesselam Efendimizin Hazreti Fatıma'ya gönderdiği eşyalarda çeyiz sayılmaktadır.*)

Düğün eğlencesi olarak yapılması gerekenlere de Nesai'den nakledilen şu hadisi şeriften başlayarak değinmeye çalışacağım: Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz; “*Evlilikte helal ile haramı birbirinden ayıran şey nikâhta ses çıkarmak ve def çalmaktır.*” (**Buhari**) buyurmaktadır. Yani evliliğin gizli tutulmaması ve ilan edilmesi, evliliğin meşruluk kazanması açısından önemlidir.

Hazreti Aişe Annemizin naklettiğine göre de Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**); “*Nikâhı gizli değil, ilan ederek kalabalık yerler olan mescitlerde yapın, üzerine de def vurun.*” buyurmaktadır. (**Tirmizi**) Yine Hazreti Aişe Annemiz naklediyor: Ben bir kadını ensardan bir adamla evlendirmiştim, Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) bana;

“*Ya Aişe sizin beraberinizde def çalan şarkı söyleyen şarkıcılarımız yok mu? Çünkü Ensar böyle şeyleri sever.*” buyurdu. (**Buhari**)

Kadınlar arasında def vurup şarkılar söyleyerek eğlenmekte bir beis yoktur. Ancak bunu yaparken de “Allah’a itaatten alıkoyan her şey batıldır (yanlıştır).” (**Buhari**) hadisi şerifi unutulmamalıdır. Örneğin Müslüman ve hür bir kadının kendisine haram olan erkekler karşısında şarkı söylemesi, dans etmesi, aşırı hareketlerde bulunması gibi fiiller haramdır.

VELİME YEMEĞİ

Velime yani düğün yemeği verme konusuna gelince, bu da Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimizin sünnetidir.

Küçük yaşlarından beri Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimizin hizmetinde bulunan Enes Bin Malik; “*Ben Rasulullah'ın (aleyhissalatu vesselam) Zeynep Binti Cahş ile evlendiğinde verdiği gibi velime yemeği verdiğini görmedim.*” (**Tirmizi**) demiştir. Yine aşere-i mübeşşereden olan Abdurrahman Bin Avf evlendiğinde, Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz Ona; “*Bir koyun da olsa düğün aşısı yap.*” (**Buhari**) buyurmuştur.

Şu hadisi şerif de israfı ve gösterişe girmeden bu ibadeti yerine getirmeye dikkat çekmektedir: “*Düğünde ilk gün verilen yemek gereklidir. İkinci gün verilen yemek sünnettir, üçüncü gün verilen yemek ise gösterişten ibarettir. Her kim bu dünyada düğün yemeğinde gösteriş yaparsa Allah'ta ona kıyamet günü gösteriş yapmasına karşılıkta bulunur.*” (**Tirmizi**)

Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimiz düğün yemeğine davet edilen kimsenin icabet etmesi gerektiğinin de ısrarla üzerinde durmuş ve “*Sizden kim düğün yemeğine davet edilirse icabet etsin, kim velime ziyafetine icabet etmezse şüphesiz Allah ve Rasulü'ne isyan etmiş olur.*” (**İbni Mace**) buyurmuştur.

Konuyu Rasulullah (**aleyhissalatu vesselam**) Efendimizin nikâhlanan çiftlere yaptığı güzel bir dua ile bitirmek istiyorum:

“*Allah, bu evliliği sizin hakkınızda hayırlı kılsın ve mübarek eylesin.*” (**Buhari**)

ÇOCUK EĞİTİMİ VE AİLE

Bengisu UMMAN

MUALLİM-İ EKMEL

Muallim-i Ekmel (**aleyhissalatu vesselam**) hayat-ı seniyyeleri müddetince bir eğitim faaliyeti gerçekleştirmiş ve netice itibariyle hiçbir dönemde, hiçbir kimsenin ulaşamayacağı bir noktaya ulaşmıştır. O'nun (**aleyhissalatu vesselam**) risalete başladığı nokta ve eğittiği insanların o günkü durumu dikkate alınır, bu insanların sonuç itibariyle ulaştığı seviye Allah Rasülü'nün (**aleyhissalatu vesselam**) eğitim faaliyetinin ne kadar başarılı olduğunu anlatma açısından yeterlidir. Aynı zamanda gelinen bu seviyenin, O'nun (**aleyhissalatu vesselam**) peygamberliğini gösteren bir delil olduğunu söyleyebiliriz. Mürebbi-i Nüfus (**aleyhissalatu vesselam**) 23 sene gibi kısa bir sürede, çok büyük inkılâplar yapmış, insanlar üzerinde çok önemli tesirler icra etmiştir. O kadar ki, O'nun (**aleyhissalatu vesselam**) tesiri günümüze kadar gelmiş ve kıyamete kadar da gidecektir. Böyle bir bağlılık ve itaat, insanlık tarihinde hiç kimsenin muvaffak olamadığı bir seviyedir.

Bir muallim olarak Kâinatın Efendisi (**aleyhissalatu vesselam**), davranışlarıyla insanlara örnek olmanın yanında, sözleriyle de onların kafalarını ve kalplerini aydınlatıyordu. Çünkü O (**aleyhissalatu vesselam**), hitabetin zirvesindeydi; net ve anlaşılır konuşur, insanların iyi anlamaları için bazı cümleleri tekrar ederdi. İnsanların ihtiyaçlarına ve seviyelerine göre konuşurdu. Konuşmasını gereksiz yere uzatmaz, kısa ve özlü konuşurdu. Yapmadığı şeyleri söylemez, konuştuğu şeyleri samimi ve adeta yaşıyormuşçasına anlatırdı. Bazen sorularla muhatapların dikkatini çeker, onları yönlendirirdi. Konuşmalarında bazı kıssalardan ve hikâyelerden faydalanır, anlaşılması zor konuları misallerle izah ederdi. Anlattığı bütün konularda davranışlarıyla insanlara örnek olurdu.

Kabul edilecektir ki, birkaç sayfa içerisinde, O'nun (**aleyhissalatu vesselam**) eğitim ve öğretime dair ortaya koyduğu ilke ve metotları kapsamlı bir şekilde anlatmak mümkün değildir. Burada Peygamber Efendimizin (**aleyhissalatu vesselam**) muallimliğine ve O'nun (**aleyhissalatu vesselam**) insanları eğitirken takip ettiği ilke ve metotlara kısaca başlıklar halinde bahsedeceğim:

*“Küçüklerimize şefkat etmeyen bizden değildir.” (Ebu Davud)

O (**aleyhissalatu vesselam**), çok iyi biliyordu ki sevgiyle yaklaşılacak çocuk, önemsendiğini ve değer verildiğini anlar. Değer verilen ilgi ve şefkat gören çocuk da çevresine karşı olumlu davranışlar sergiler. Çocuk kendisine ilgi gösterilmediğini, sevgi sunulmadığını ve şefkatli davranılmadığını gördüğünde, “Ben değerli değilim” anlayışına kapılır ve psikolojik olarak çöker. Bunun sonucunda da çevresine karşı istenmeyen davranışlar sergilemeye başlar.

*“Çocuğu olan, onunla çocuklaşsın.” (Deylemi)

Çocukların oyunlarına katılmak, onlarla oyun oynamak, onlardan birisi gibi davranmak çocuklara güven verir ve gönüllerini kazandırır. Bu da çocuklarda güzel ve faydalı davranışların oluşmasında yardımcı olur

*“*Rasulullah 'a(aleyhissalatu vesselam)on yıl hizmet ettim. Bir gün 'of' bile demedi.*”
(Hazreti Enes)

Tatlılıkla söylenen nasihatler, güzellikle söylenen sözler, kırmadan sarf edilen konuşmalar, insanların dünyasında olumlu etkiler yapar, hele bu çocuksa. Peygamberimiz de (aleyhissalatu vesselam) hep bu yolu izlemiştir. Çünkü O (aleyhissalatu vesselam) güzel ahlakı güçlendirmeye gönderildiği için çirkin ve kötü kelimelerin gönülleri çirkinleştirdiğini, bulandırdığını biliyordu. Bu sebeple ömrü boyunca dost veya düşman hiç kimseye tek bir kötü söz söylememiştir.

*“*Allah'tan korkunuz ve çocuklarınız arasında adaletli davranınız.*” (Buhari, Müslim)

Efendimizin (aleyhissalatu vesselam) çocuklar arasındaki denge, adaletli olma ve birbirine tercih etmeme konusundaki yaklaşımları çocuk eğitimine örnek niteliktedir. Adaletli davranılmazsa çocuklar arasında kıskançlık yaşanır. Unutulmamalıdır ki çocuklar kendilerine karşı gösterilen yaklaşım şekline göre tavır alırlar. Peygamberimiz (aleyhissalatu vesselam) çocukları ciddiye alır ve onları dinlerdi. “Küçüktür” diye göz ardı etmezdi.

*“*Herkesine derecesine göre davranın.*”(Ebu Davud)

Her çocuk farklı anlayış ve kavrayış özellikleri taşır. Anne ve babalar bunu çok iyi gözleyip keşfetmelidir. Yoksa çocukla iletişim kurma zorluğuna düşerler. Bu da tarafların birbirlerini anlayamama anlamına gelir. Bu konuda Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselam) çocuk eğitiminde kullandığı birkaç metoddan bahsetmek gerekirse:

- Seviyesine uygun anlaşılır bir dille iletişim kurulmalı.
- Konu hikâyelerle ve örneklerle pekiştirilmeli.
- Takdir ve ödüllendirilmeler yapılmalı.
- Olumlu bir beden dili kullanılmalı.
- Şekil ve resimlerle konu pekiştirilmeli.

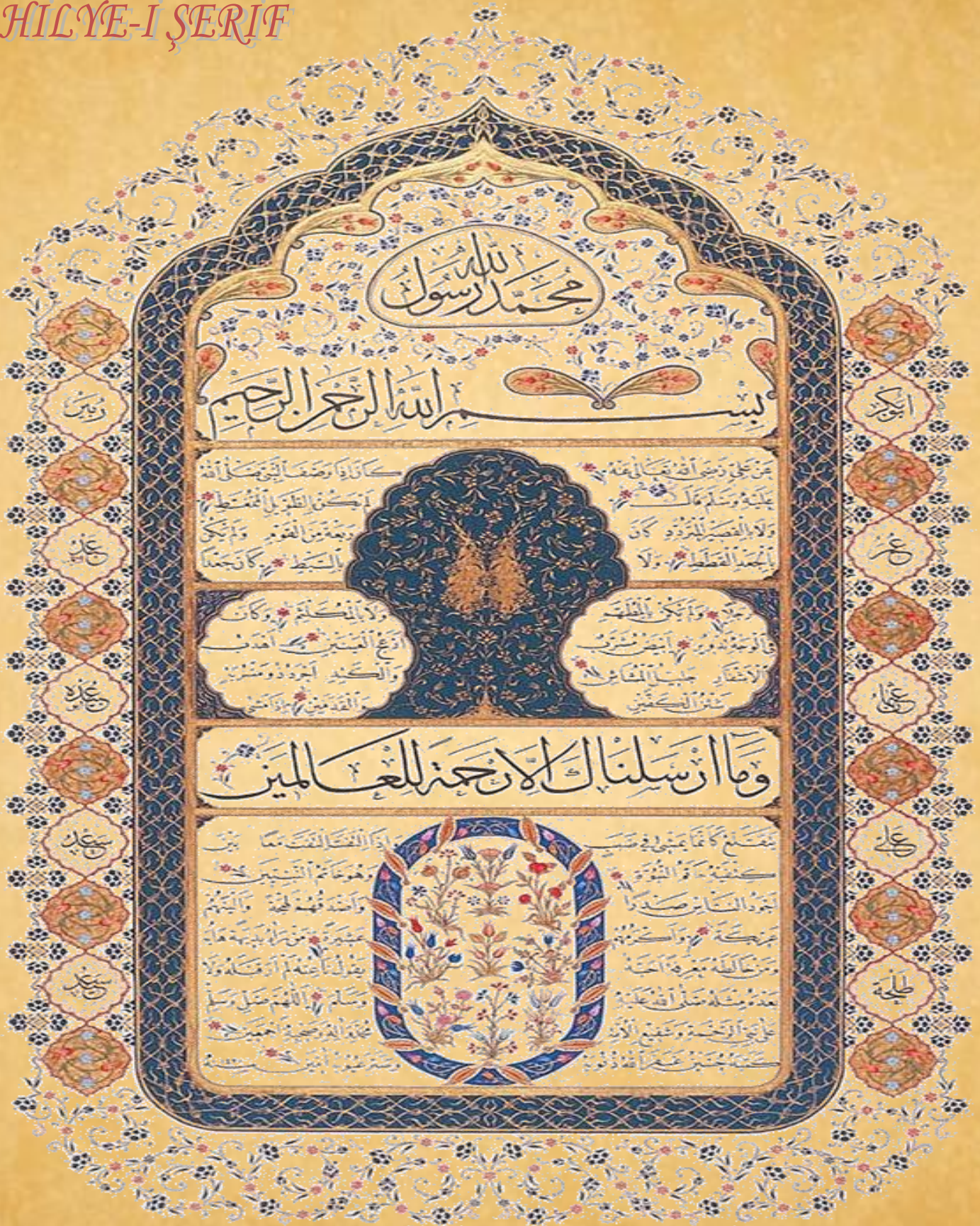
*“*Allah kimin için hayır murad ederse onu dinde fakih kılar.*”(Buhari, Müslim)

Efendimiz (aleyhissalatu vesselam) insan kalitesini yükseltmek, toplum huzuruna sağlamak ve adalet duygusunu oluşturmak için çocuk eğitimine önem vermiştir. Çocukları ilme teşvik ederek onların gelişmesine imkân hazırlamıştır. Çocuklarımızın din ve fen ilimlerini öğrenmeleri ve dil eğitimi almalarını sağlamalıyız. Çünkü din ve fen ilimleri yeterli düzeyde alınabilirse dünya ve ahret saadeti de kazanılmış olur.

Bunlar ve birçokları gibi Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselam) eğitim metodlarını vardır. Bunlardan bazılarını da paylaşmak gerekirse; çocukların arkadaşlarına ve yaşadıkları çevreye dikkat ederdi, çocukların temizlik ve bakımlarına titizlik gösterirdi, çocuklara yalan vaatlerde bulunmayı yasaklardı, sofraya ve yemek adabına dikkat ederdi, çocukların önünde münakaşayı ebeveynlere yasaklamıştı. Bunlar ve daha birçoklarını sonsuz bir umman nuruna sahip Rasülü Zîşan Efendimizin (aleyhissalatu vesselam) Ahlakını örnek alarak bulmamız mümkündür. Umudum o ki, paylaşılan bilgiler ışığında Mümin anne ve babalara faydalı katkımız olmuş olsun.

- *Muallim-i ekmel: En mükemmel muallim, öğretmen
- *Mürebbe-i nüfus: Bütün insanları terbiye eden eğitici
- *Rasülü zîşan: Şan ve şeref sahibi yüce peygamber

HİLYE-İ ŞERİF VE FAZİLETLERİ

“Benden sonra beni her şeyden çok seven birçok kimseler gelecektir ki, onların bir kısmı ailesi, mal ve mülküne karşılık beni bir defa olsun görmeyi tercih edecektir.” (Müslim)

İslami ıstılahta hilye; Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’in dış görünüşünü ve yüce vasıflarını anlatan manzum veya nesir halindeki eserlere verilen addır. Hilye-i Saâdet de denir. Müslümanlar, Hazreti Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin her haline ve şekline son derece önem verdikleri için, usta sanatkârlar çok sayıda hilyeler yazmışlardır. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyadan ahirete göç edecekleri zaman Ashab-ı kiram “Ya Rasulullah senden sonraya kalıp da cemalini göremezsek halimiz nice olur?” diye ağlaştılar. Sonra kızı Hazreti Fatıma boynuna sarılıp “Ey babacığım! Senin cemalini göremeyeceğiz, halimiz nice olur” diye ağladı. O zaman Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz şu sözleri söyledi Ey kızım Fatıma, ashaplarım geliniz. Size vücudumun cevmini yazdırayım. Beni görmek istediğiniz vakit okuyup yüzünüze sürün, hemen beni görmüş gibi olursunuz. Ben dahi sizden razı olurum.

Her kim ümmetinden olup da beni görmek istediği vakit okuyup yüzüne sürerse cehennem ona haram olur. Her kim yükseğe kaldırıp bakarsa ve bana muhabbetle bağlarsa Allahu Teâlâ ona cehennemi haram kılar. O kişi kabir azabından emin olur. Mahşer günü çıplak olarak haşredilmez, sırat köprüsünü yıldırım gibi geçer ve benimle birlikte cennete girer. O kişi yönetici ise muradına erer. Allahu Teâlâ ona düşmanlarına karşı yardım eder. Bütün şeytanların şerrinden korur. Her korkusundan emin olur. Her kim bunları yanında taşırsa Allahu Teâlâ Adn cennetlerini ona konak yapar. Ulemanın beyanına göre içinde Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)in cemal-i şerifi bulunan eve felaket uğramaz, şeytan ve fakirlik giremez, ateşle yanmaz. Üzerinde taşıyan kişi her türlü musibetten korunur. Ömür ve devleti uzun olur. Ahiret belalarından emin olur. Her ne niyetle kırk gün okursa muradı hâl olur. Ölümünden sonra kefenine koyduran kabir azabı görmez. Yetmiş melek ona dua ve istiğfar eder. Hilye-i şerif okumadan ve bakıp yüzüne sürmeden evvel üç defa salâvat-ı şerif okunması uygun olur. Evlerin girişlerine ve odalarına asılması güzel bir adaptır. Sabahları salâvat getirdikten sonra ellerin yüze sürülmesi Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in nuruyla nurlanmaya ve suretimizin de O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) benzemesine vesile olur inşaallah.

HİLYE-İ ŞERİFİN MEALİ

Hazreti Ali (radıyallahu anh), Rasulü Ekrem’i şöyle tavsif ederdi:

“Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ne çok uzun ne de çok kısa değildi. O kavminin orta boylusuydu. Saçları ne çok kıvrıkcık ne de dümdüzdü, hafifçe dalgalıydı. Yüzü hafif değirmi ve dolguncaydı. Yüzünün rengi pembe beyaz, gözleri siyah, kirpikleri sık ve uzundu. Kemiklerinin eklem yerleriyle omuz başları irice idi. Vücudu kılsız olup sadece göğsünün göbeğine doğru inen ince tüy şeridi vardı. El ve ayak parmakları kalıncaydı. Yürürken meyilli ve engebeli yerde yürürcesine ayaklarını sürtmeden sertçe kaldırır ve adımlarını uzunca atardı. Bir kimseye baktığı zaman yalnızca başını çevirerek değil bütün vücudu ile o tarafa yönelirdi. Sırtında iki kürek kemiği arasında Peygamberler zincirinin son halkası olduğunu gösteren nübüvvet mührü vardı. İnsanların en cömerdi, en doğru sözlüsü, en yumuşak huylusu ve en arkadaş canlısıydı. Kendisini ilk defa görenler onun mehabeti karşısında sarsılırlar, fakat dostluk kurup sohbetinde bulunanlar onu çok severlerdi. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’i övmek isteyen kimse, “Ben ondan önce ve sonra eşini ve benzerini görmedim” derdi. Allah’ın salât ve selamı O’nun üzerine olsun.

HANIMLAR ÂLEMİNİN YILDIZLARI

Meftun AY

HAYRÜN NİSAHA HATİCET-ÜL KÜBRA

“İnsanlar beni inkâr ederken o inandı. Herkes beni yalanlarken o beni doğruladı. Herkes bana haram ederken o maliyla benim için harcadı. Allah onun vesilesiyle bana çocuk nasip etti.”

(Ahmet bin Hanbel)

Hazreti Hatice Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgili eşi ve müminlerin annesidir. Babası Kureyş'in soylu ailelerinden Huveylid bin Esed, annesi Fatıma binti Zaide'dir.

Hazreti Hatice Annemizin doğumu sadık bir rüya ile müjdelenmişti. Babası annesine: “Dün gece rüyamda Hazreti Yusuf'u gördüm. Anlatılanlardan da güzeldi. Bir hurma bahçesindeydik. Hazreti Yusuf kopardığı hurmalarla eteğimi doldurdu. Sonra içlerinden en iri hurmayı seçip elime değil dudaklarıma uzattı.” dedi. Huveylid hala gördüğü rüyanın etkisindeydi. O, bu rüyayı bir erkek çocuğuna yormuştu. Ama Fatıma onunla aynı fikirde değildi. Zira Hazreti Yusuf bir oğlan işaret etse ok, kılıç gibi şeyler uzatırdı. Oysa hurma meyvelerin dışısındendi. Bunu Huveylid de bildiği halde niye öyle yormuştu? Fatıma'nın yüreğine bir kurt düştü. Çünkü o karanlık dönemde, bir baba kız çocuğu için; “Yanılır, kız doğurursan geceye ver uğursuzu.” derse annenin çocuğunu sıcak kumlara gömmekten başka çaresi kalmıyordu. Kur'an-ı Kerim'de bu gerçeği şöyle dile getiriyor; “Onlardan biri kız çocuğu ile müjdelense öfkesinden yüzü simsiyah kesilir. Kendisine müjdelenen şeyin utancından kavminden gizlenir. O kız çocuğunu zillate katlanarak tutsun mu?

Yoksa diri diri toprağa mı gömsün dikkat edin, ne kötü hüküm veriyorlar.” (Nahl Suresi 58–59)

Nitekim korkulan olmamıştı. Haniflerden olan amcası Varakanın desteğiyle , Hatice'nin (**radıyallahu anha**) doğumundaki kutlama, erkek çocukları için yapılan kutlamaları bile geçmişti. Yaşamı gibi doğumu da cahiliye toplumuna örnek olmuştu. Kutlama için hediye getirenler Hatice annemizin yüz aydınlığını görünce, ceplerindeki her şeyi bırakıp gidiyorlardı.

Alim bir kişi olan amcası Varaka içine doğan ilhamla Hatice'nin Rasulullah'a (**sallallahu aleyhi ve sellem**) eş olacağını biliyordu. Bu yüzden Onu (**radıyallahu anha**) Nur-u Dilara'ya¹(**sallallahu aleyhi ve sellem**) uygun bir yüce ahlakla yetiştirdi. Ahlakından dolayı kendine Tahire yani temiz, pak lakabı verildi. Hatice Annemiz ilk önce Atik bin Aiz ile bir evlilik yapmıştı. Ama eşi hemen vefat etmişti. Bu evlilik Rasulullah'a (**sallallahu aleyhi ve sellem**) destek olacak olgunluğa gelmesi için gerekliydi. Ve nihayet kıymetli emanet sahibine ulaşacaktı. Hazreti Hatice annemiz ticaretle uğraştığından kervanını el Emin'e (**sallallahu aleyhi ve sellem**) teslim etmişti. Dönüşte herkes O'nun (**sallallahu aleyhi ve sellem**) üstün ahlakından bahsediyordu. Annemiz çok etkilenmişti. Hizmetlisi Nefise'yi Muhammed'e (**sallallahu aleyhi ve sellem**) yollamıştı. O (**sallallahu aleyhi ve sellem**) elinde evlenecek bir şey olmadığını söyleyince, Hazreti Hatice'nin onunla evlenmek isteğini söyledi. Peygamberimiz de (**sallallahu aleyhi ve sellem**) “*O katılırsa, bende kabul ederim.*” dedi. 20 deve mehriyle evlendiler. Bu kutlu evlilikten iki erkek dört de kız evlatları dünyaya geldi.

İlk vahiy gelmişti...

Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) korku içinde eve gelerek annemizden kendisini örtmesini istemişti. O da “*Hiç korkma Allah (celle celalühü) seni asla kötülük içine atmaz. Allah sana mutlaka iyilikle muamele edecektir. Çünkü sen akrabayı ziyaret ediyorsun. Doğru konuşuyorsun. Ben senin bu ümmetin peygamberi olacağını umuyorum.*” dedi. (**Buhari, Belazuri**) Risalet-i Penah'in² (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kalbi huzur buldu. Ve ilk iman eden hanım Hazreti Hatice annemiz oldu. Namazı Cebrail (**aleyhisselam**) Peygamberimiz'e (**sallallahu aleyhi ve sellem**) öğretmişti. O (**sallallahu aleyhi ve sellem**) da Hazreti Hatice'yi getirip abdest aldırdı. Ve ilk namazı beraber kıldılar. (**İbn Hişam, İbn Mace, Taberani**)

Bundan sonra zorlu vahiy süresinde hep yanında olmuştu. Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kendini üzen bir şey işitince, Hazreti Hatice'ye döndü mü o mutlaka teselli verir, kederini unuttururdu. (**İbn İshak**) Boykot yıllarında bütün servetini Allah yoluna harcamıştı. O “*Mallarını Allah yolunda infak edenlerin örneği yedi başak bitiren, her başakta yüz tane bulunan bir tek tanenin örneği gibidir. Allah dilediğini kat kat artırır. Allah ihsanı bol olandır.*” (**Bakara Suresi, 261**) ayeti kerimesinin aynasıydı.

Hüzün yılı gelip çatmıştı. Müminlerin annesi rahatsızlanıp vefat etmişti. Bu olay Allah Rasulü'nü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) derinden etkilemişti. Vefatından sonra bile Hazreti Hatice'yi anınca artık ne onu sena etmekten ne de ona istiğfarda bulunmaktan usanırdı. (**Nevevi**) Hazreti Aişe (**radıyallahu anha**) annemiz de “*Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi vesselam) en çok kıskandığım eşi Hazreti Haticeydi. Hâlbuki benle evlendiğinde o vefat etmişti.*” (**Buhari**) buyurmuştu.

Bizler belki bu kutlu hanımanlarımızla aynı devirlerde yaşayamadık ama onların örnek hayatlarını öğrenip, yaşayabilirsek ‘evladım’ dediklerinden sayılırız inşallah.

Rabbim şefaathlerini üzerimizden eksik etmesin. Âmin...

¹Nur-u Dilara: Gönlü süsleyip avutan nur

²Risalet-i Penah: Peygamberliğine sığımlacak zat

ONLAR YILDIZLAR

Deniz SOYLU

MAHBÛB-U KİBRİYA'NIN (sallallahu aleyhi ve sellem) DOSTU OLABİLMEK

Yüce Allah, Sevgili Peygamberimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Kur'an-ı Kerim'i insanlar arasında hak - adalet sevgisi, doğruluk, dürüstlük, karşılıklı sevgi - saygı ve karşılıklı güveni tesis etmek üzere göndermiştir.

Bu uğurda Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ömrü boyunca çalışmış ve insanlığa en güzel örnek olmuştur. O'nu görüp; O'ndan ilim, irfan ve feyz alan sahabe-i kiram da ömürlerini bu yola vakfetmişlerdi.

O mübarek insanlar; *"Habibim de ki, Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın."*

(Ali İmran Suresi 31) ayetini ve bu ayetin açıklaması olan *"Cennete ondan sakınanlar giremeyeceklerdir. Beni seven cennete girmeyi istiyor, beni ve sünnetimi sevmeyen de cennetten sakınıyor demektir."* hadis-i şerifinin manasını çok iyi anlamış; muhterem, mübarek, çok saygıya ve hürmete layık kimselerdi.

Mahbûb-u Kibriya¹ (sallallahu aleyhi ve sellem)

ve tüm diğer peygamberlerin hak dinin yayılması, güzel ahlakın yaşanması için verdikleri kararlı, cesur ve fedakarane mücadelenin bir benzeri de Sahabe-i Kiramın hayatına hâkimdir. Sahabe-i Kiram, Peygamber Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatta iken ve peygamber olarak gören mümin kimselerdir. Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) mücadelesine gerek mallarıyla gerekse de canlarıyla büyük destek veren Sahabe-i Kiramın bu ahlakı, İslam tarihi boyunca yaşamış tüm Müslümanlar için büyük şevk kaynağı olmuştur. Cesaretleri, azim ve kararlılıkları, iman kuvvetleri, Allah'a ve Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) olan kayıtsız şartsız sadakatleri, en zor şartlar altındayken bile yalnızca Allah'ın rızasını gözetmeleri, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) nefsimi kendi nefislerinden üstün tutmaları, yüzyıllardır İslam tarihinde şerefle anılmaktadır. Sahabeler geçmiş yaşamlarını bir an bile düşünmeden arkalarında bırakmış, toplumun tüm tehdit ve baskılarına rağmen Dellâl-ı A'zam'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hak dinine uymuşlardır. Onlar Allah'ın rızasını kazanabilmek için her türlü zorluğu, sıkıntıyı severek göze almışlardır. Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük bir sevgi ve sadakatle bağlanmış, canlarıyla mallarıyla O'na destek olmuşlardır. Hak dinin ve güzel ahlakın insanlar arasında yayılması için büyük bir ihlâsla hareket etmişlerdir. Yaşadıkları bu sıkıntıları ise, daima Allah'ın rahmetine vesile olacak bir yol ve nimet olarak nitelendirmişlerdir. *"De ki: "Siz bizim için iki güzelliğten (şehitlik veya zaferden) birinin dışında başkasını mı bekliyorsunuz? Oysa biz de, Allah'ın ya Kendi Katından veya bizim elimizle size bir azap dokunduracağını bekliyoruz. Öyleyse siz bekleyedurun, kuşkusuz biz de sizlerle birlikte bekleyenleriz."*

(Tevbe Suresi, 52) ayetiyle bildirildiği gibi, Allah rızasını hedefledikleri için ölümü ya da yaralanmayı bile birer güzellik olarak görmüşlerdir. Allah'a ve Rasulullah'a (**sallallahu aleyhi ve sellem**) olan sevgileri güçlerine güç katmış, normal bir insanın gösterebileceği cesaretin, azim ve şevkin en fazlasını göstermişlerdir. Bu kimseler Allah'a ve Bûrhan-ı nâtik² (**sallallahu aleyhi ve sellem**) uymaya davet edildiklerinde "*Rabbimiz, biz; "Rabbimize iman edin" diye imana çağrıda bulunan bir çağırıcıyı işittik, hemen iman ettik. Rabbimiz, bizim günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört ve bizi de iyilik yapanlarla birlikte öldür.*" (Al-i İmran Suresi, 193) ayetiyle bildirildiği gibi, imanı tereddütsüz olarak kabul etmiş ve bu sözlerine sonuna kadar sadık kalmış kimselerdir. Allah'ın rızası, peygamberin sevgisi, onlar için dünyanın her türlü nimetinden daha sevgili olmuştur. Dünya malını; Müslümanların huzuru, rahatlığı ve İslamiyet'in yayılması için feda etmiş, kendilerinden yana bir mal hırsına kapılmamışlardır.

Kur'an'da Sahabe-i Kiram gibi Allah'ın rızası için her türlü fedakârlığı göze alan samimi Müslümanların cennetle müjdelendikleri şöyle bildirilmektedir: "*Nitekim Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevap verdi: "Şüphesiz Ben, erkek olsun kadın olsun sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam. Sizin kiminiz kiminizdendir. İşte hicret edenlerin, yurtlarından sürülüp -çıkarılanların ve yolunda işkence görenlerin, çarpışıp öldürülenlerin, mutlaka kötülüklerini örteceğim ve onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağım. (Bu) Allah Katından bir karşılıktır (sevaptır). (O) Allah, karşılığın (sevabın) en güzeli O'nun katındadır."* (Al-i İmran Suresi, 195) Sahabe-i Kiram her olayda "*Peygamber, müminler için kendi nefislerinden daha evladır...*" (Ahzab Suresi, 6) ayetiyle bildirilen ahlakı yaşamış, Allah'ın Resulü'nü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) korumak için kendi canlarını ortaya koymuşlardır. Kendilerinden, aşiretlerinden, akrabalarından önce daima Peygamberimizin (**sallallahu aleyhi ve sellem**) güvenliğini düşünen, Müslümanlara her daim örnek ahlak teşkil eden hayatlarıyla Sahabe-i Kiram; Peygamberimize (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kendilerini siper edip böyle mübarek bir insanı koruma şerefine erişebilmek için birbirleriyle yarışacak kadar büyük bir ihlâs ve samimiyetle hareket etmişlerdir. Sahabe efendilerimiz, katıldıkları savaşlarda can siperane Dellâl-ı A'zam³ (**sallallahu aleyhi ve sellem**) korumaya çalışmışlar, kılıç darbelerinin önüne geçmişler ve bu uğurda birçok yerlerinden yaralanmışlar, hatta birçokları da bu uğurda şehitlik şerbetini içmişlerdir. Kuşkusuz böylesine fedakâr bir ahlakı yaşayabilmeleri Allah'a ve ahirete kesin bilgiyle inanmalarından, Allah'a gönülden teslim olmuş olmalarından kaynaklanmaktadır. Allah, onların bu ihlâslı tavırlarını tarih boyunca yaşamış olan tüm Müslümanlar için bir şevk kaynağı kılmıştır. Onların o dönemin çok zor şartları altında verdikleri halis mücadele, yaşadıkları derin iman coşkusu ve sadakat, Allah'a olan sevgileri, Peygamberimize (**sallallahu aleyhi ve sellem**) olan düşkünlükleri Allah'ın izniyle İslamiyet'in kısa sürede tüm dünyaya yayılmasına ve insanların geniş kitleler halinde hak dine girmesine vesile olmuştur. Onlar yıldızlar ki hangisine yapışılırsa kurtuluş vardır...

Onlar yıldızlar ki en güzel kokulunun kokusuyla kokulanmışlar...

Onlar yıldızlar ki tutan el, gören göz, işiten kulak, yürüyen ayak, âşık gönül olmuşlar...

Yüce Allah'tan niyazımız, yıldızların aydınlattığı yol üzere Mahbûb-u Kibriya'ya sevgili olup en-Nûr'un (**celle celalühu**) rızasına ulaşmaktır.

Selam ve dua ile...

¹MAHBÛB-U KİBRİYA: Azamet ve kudret sahibi Allah'ın Sevgilisi

²BÛRHAN-I NÂTIK: Hakikatleri haykıran ve konuşan apaçık bir delil

³DELLÂL-I A'ZAM: İnsanlara Allah'ın varlığını ilan eden büyük rehber

SOHBET-İ PİRÂN

*“En üstün mümin;
hanımına en iyi, en
lütufkâr davranan, güzel
ahlaklı kimsedir.” (Tirmizi)*

KADIN SULTANDIR

Kadın; ilk öğretmendir, kocasının hayat arkadaşıdır, ailenin hanımefendisidir. Fakat her şeyden önce kadın; Resulü Ekrem’in (sallallahu aleyhi ve sellem): “Cennet anaların ayağı altındadır.” müjdesine layık görülen bir anadır. Ve **kadın; toplumun en önemli unsuru olan ailenin temel taşıdır.** İşte bunun için toplumları yozlaştırmak, onlar üzerinde maddi ve manevi baskı kurabilmek, kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilmek amacıyla her asırda kadın hedef alınmıştır. Toplumları değiştirmek isteyenler önce kadının konumuna el atmışlardır.

Kadının değişmesiyle onun yetiştireceği nesiller de doğal olarak değişir. Kadının değişimiyle toplumun değerleri de değişir. Bu gerçeği çok iyi bilen ülkeler, rekabette üstünlüklerini devamlı olarak elde tutmak için kadın ve gençlik unsurlarını rayından çıkarmak ve bozmak amacıyla gizli ve açık çalışmalarını aralıksız sürdürmüşlerdir.

Müslümanlıkta kadın, sultandır. **Dinimiz kadına çok değer vermiş, eğitimine ve ahlakına fazlaca özen göstermiştir.** İslamiyet’te kadın; ev içinde ve dışında çalışmak, para kazanmak zorunda değildir. Evli ise erkeği, evli değilse babası, babası da yoksa en yakın akrabası çalışıp onun her ihtiyacını karşılamaya mecburdur. Kendisine bakacak hiç kimsesi bulunmayan kadına, devletin yardım sandığı bakar. İslamiyet’te geçim yükü erkek ve kadın arasında paylaştırılmamıştır. Bir erkek; hanımını tarlada, fabrikada veya herhangi bir yerde çalışmaya zorlayamaz. Eğer kadın isterse ve erkek de razı olursa, kadın kendine uygun bir işte çalışabilir. Fakat kadının kazancı kendisindedir.

Müslüman kadının ev işi yapması bir ihsandır, çok sevaptır. Yapmazsa, günaha girmez. Zorla yaptırılmaz. Rasulullah Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanından bugüne kadar, Müslüman kadınlar bu ihsanı yapmıştır. Her kadın, bir erkeğin ya kızıdır, ya kardeşidir yahut hanımı veya annesidir. Kadınlara kötü şeyler reva görülmemeli, onlara layık olduğu değer verilmelidir. Sultanımız da (sallallahu aleyhi ve sellem) bu konuya fazlaca ehemmiyet vermiş ve şöyle buyurmuştur:

“Hanımlarınızı üzmeyin. Onlar, Allah’ın size emanetidir. Onlara yumuşak olun, iyilik edin.”

(Müslim)

“En iyi Müslüman, hanımına en iyi davranandır. İçinizde hanımına en iyi davranan benim.” (Nesai)

Dinimizi bilmeyen bir kimsenin İslamiyet’in kadına verdiği değerden bahsetmesi, körlerin fili tarif etmesine benzer. Körün biri filin bacağına dokunur, fil direk gibi der. Biri karnına dokunur, fil duvar gibi der. Diğeri de hortumuna dokunur, fil yılan gibi der. Görenle görmeyen bir olmadığı gibi, bilenle bilmeyen de bir olmaz.

Bu uzun girişten sonra gelelim konumuza; kadınların mescitlerde, camilerde, sohbet salonlarında; erkek vaiz, bir konunun uzmanı, Âlim veya üstad olan bir mürşid-i kâmil bir zatın sohbetine, tesettür dairesinde katılıp katılamayacaklarına. Aslında devr-i saadette kadınlar beş vakit namaz için Mescid-i Nebi’ye geliyorlardı. Hatta kadınlarını camiye gelmekten men etmek isteyen erkeklere karşı Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ***“Allah’ın yaratıkları olan şu kadınlar, mescide gelmekten alıkoymayın.”*** (Buhari, Müslim) emrini vermişti. Hatta kadınlar kendisinden özel bir sohbet günü tayin etmelerini istemişlerdi. Bu hususta bir hadis-i şerifte; Ebu Sa’id (radiyallahu anh) anlatıyor: ***“Kadınlar Rasulullah aleyhissalâtu vesselâm'a dediler ki: ‘Ey Allah’ın Rasul’ü! Sizden (istifade hususunda) erkekler bize galip çıktı (yeterince sizi dinleyemiyoruz). Bize müstakil bir gün ayırsanız...’ Rasulullah aleyhissalâtu vesselâm bunun üzerine onlara bir gün verdi. O günde onlara vaaz-u nasihat etti, bazı emirlerde bulundu.”*** (Buhari, Müslim)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) erkekler kadar kadınların da dinlerini öğrenmelerini ve yaşamalarını istiyor ve bu konuda gayret gösteriyordu. Dinin erkeklere ve kadınlara indiğini, ibadetlerin her iki cinse de farz olduğunu beyan ediyordu. Habibullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bütün cemaatini bir merkezde toplu tutmaya özen gösteriyordu. Çünkü İslami cihat ve anlayış, topyekûn olmalıydı. Hatta bir seferinde Bayram namazından sonra kadınların bölüme geçerek onlara uzun bir sohbet etmişti. Hazreti Câbir (radiyallahu anh) anlatıyor: ***“Rasulullah (aleyhissalâtu vesselâm) ile birlikte bayrama katıldım. Efendimiz hutbeden önce, ezansız ve ikametsiz namaz kıldırdı. Sonra Bilal’e (radiyallahu anh) dayanarak kalktı. Allah’tan korkmayı emretti ve O’na itaate teşvik etti. İnsanlara vaaz edip; ölümü, ahireti, cenneti, cehennemi hatırlattı. Sonra kadınlar bölümüne geçti. Onlara da aynı şekilde vaaz etti, hatırlatmalarda bulundu.”*** (Buhari, Müslim, Ebu Dâvud, Nesai) Yani yanında birde başka erkek sahabe de (Hazreti Bilal) vardı.

Kadınların erkek âlim, vaiz veya mürşitlerin sohbetlerinde edep dairesinde bulunmalarını yasaklayıcı bir delil mevcut değildir. Hatta böyle sohbetlerde bulunmaları sünnettir, ibadettir. Haram kılan yalnız Allah’tır. Allah-u Teâlâ, Resulü’ne (aleyhissalâtu vesselâm) uymayı kendine uymak olarak bildirmekte ve Rasulullah’ın (aleyhissalâtu vesselâm) emri ile kendi emrini ayıranlara kâfir demektedir. Bir Müslüman’ın itaati; Allah’a, Rasulullah’a (aleyhissalâtu vesselâm) ve kendisinden olan ulül emredir. Günümüzde ise bazı sapık fikirli kişiler haramlar konusunda sadece Kuran’a uyulacağını, Kuran’dan başka yasak koyucu bulunmadığını söyleyerek; sinsice Peygamber Efendimiz’in (aleyhissalâtu vesselâm) bir yasak koyamayacağını söylemekte ve böylece insanları imansızlığa sürüklemektedirler. Bunların geleceğini Peygamberimiz bize daha önce nakletmiş ve bir hadis-i şerifte Mikdâm İbnü Ma’dikerib (radiyallâhu anh) anlatıyor: Rasulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

BANA BİR MASAL ANLAT BABA!

Bir yaşam biçimi olarak İslamiyet, Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) hayatında can bulmuştur. Alışverişten tutun da evlilik hayatına, yeme-içme adabına kadar her alanda nasıl hareket edeceğimizi Rasulullah'dan (**sallallahu aleyhi ve sellem**) öğrenebiliriz. Hadiseleri ve hadisleri ashabı nakletmiştir. Ashabı yani arkadaşları yani sohbet ettikleri... Dini, sohbet meclislerinde öğrenmişler ve nakletmişlerdir. Bu nakiller de bize kadar ulaşmıştır. Peki, hangimiz "Rasulullah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bu konuda nasıl hareket etmiş?" diyerek öğreniyor? Bırakalım sohbet meclislerini takip etmeyi, günümüzde aynı evde yaşayan aile fertleri dahi aralarında sohbet etmiyor, birbirlerinden bihaber yaşayıp gidiyorlar. Teknoloji bir yandan hayatımızı kolaylaştırırken bir yandan bizi biz yapan değerleri alıp götürüyor. Akşam eve toplanan ahalinin her biri ya televizyon ya da bilgisayar başında yalnızlaşıyor. Sohbet imkânı doğmuyor. Hikâyelerin, masalların, menkıbelerin anlatıldığı; hadis-i şeriflerin paylaşıldığı meclisler yok artık. Bunlar olmayınca da insanlar davranış kalıplarını televizyondaki dizilerden, programlardan ve internetten öğreniyor. Al-i İmran Suresi 31. ayet-i kerime şöyle: "*Ey Rasulüm! De ki, eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı affetsin. Zira Allah çok affedicidir, rahmet kaynağıdır.*" Soran olsa Allah'ı sevdiğimizi söyleriz ama kime uyuyoruz acaba? Örneğin yeme içme adabını yemek programından öğreniyoruz. Rasulullah'a (**sallallahu aleyhi ve sellem**) bakarsak; O'nun yemekleri sağ elle, önünden, küçük lokmalar halinde, bir tabaktan, yer sofrasında yediğini, besmele ile başlayıp hamd ile bitirdiğini öğrenebiliriz. Bir de Ebu Hureyre şöyle naklediyor: "*Rasulullah yemekte hiçbir zaman kusur aramazdı. İştahı varsa yer, canı çekmiyorsa yemezdi.*" (**Buhari**) Arkadaşlığı internette sosyal paylaşım sitelerinde yürütüyoruz. Çoğu kimse ile o platformda karşılaşsaksak görüşüyoruz. Bakalım hadis-i şerifte Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) "*Müslüman'ın Müslüman üzerindeki hakkı altıdır.*" deyip de saydıklarının kaçını orada gerçekleştiriyoruz? Hadis-i şerif şöyle: "*Müslüman'ın Müslüman üzerindeki hakkı altıdır. Hastalandığında ziyaret eder, öldüğünde cenazesinde bulunur, çağırıldığında davetine icabet eder, karşılaştığında ona selam verir, aksırıldığında dua eder, nasihat istediğinde nasihat eder.*" Ha bir de bizi meşgul eden evlilik programları var. Evlenmeyi düşündüğümüzde bir kimsede arayacağımız özellikleri de oradan öğreniyoruz. Rasulullah'dan (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ise şöyle naklediliyor: "*Kadın dört şey için nikâhlanır; güzelliği, soyu, malı ve dini. Siz dindar olanı tercih ediniz.*" (**Buhari**) Örnekleri çoğaltmak mümkün elbette. İnsanların özel hayatlarını ifşa eden magazin programlarını, her türlü ahlaksızlığı normalleştiren dizileri, karşılıklı konuşmayı edepsizliğe çeviren tartışma programlarını, sınırsız satın almaya teşvik eden reklâmları anlatmaya başlarsak bu yazı bitmez. Son dokundurmayı moda programlarına yaparak yazıyı hitama erdirelim. Hadis-i şerif şöyle: "*Kim muktedir olduğu halde Allah için tevazu amacıyla lüks elbiseyi terk ederse; kıyamet günü Allah o kimseyi insanların gözü önünde müminlerin giyeceği hüllerden dilediğini giymekle başa bırakır.*" Dünyada ne kadar tevazulu olursak ahirette bizi o kadar nimet karşılayacak. Galiba bazen bu ektiklerimizi biçeceğimizi hatta ne eksek onu biçeceğimizi unutuyoruz. Yine gözümüz kulağımız Allah Resulü'nde (**sallallahu aleyhi ve sellem**) : "*Ağızların tadını kaçırın ölümü çokça anınız.*" (**Tirmizi**)

“Haberiniz olsun, rahat koltuğunda otururken kendisine benim bir hadisim ulaştığı zaman kişinin; ‘Bizimle sizin aranızda Allah’ın kitabı vardır. Onda nelere helâl denmişse onları helâl biliriz. Nelere de haram denmişse onları haram addederiz.’ diyeceği zaman yakındır. Bilin ki, Rasulullah’ın (aleyhissalâtu vesselâm) haram kıldıkları da tıpkı Allah’ın haram ettikleri gibidir.” (Ebû Dâvud, Tirmizî, İbnû Mâce) buyurarak bizi uyarmıştır.

Böylece Peygamberimiz’in (aleyhissalâtu vesselâm) haram ettiklerini biz haram olarak kabul ederiz. Bugün dinin anlaşılması ve yaşanılması için zaruridir. Velî, Rasulullah’ı (aleyhissalâtu vesselâm) iyi tanıdığı için O’nun mübarek kalbinden feyz alır ve bu feyzler; bunun kalbinden, kendisine bağlananların kalplerine akar. Feyz gelen kalp temizlenir. Ahlakı güzel olur.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki: *“Her Müslüman, terbiye edici bir üstada muhtaçtır. Üstad onu terbiye ederek, kötü huylardan kurtarır. Allah-u Teâlâ, insanlara doğru yolu göstermek için Peygamber gönderdi. Peygamberden sonra ona vekil olarak evliyayı yarattı.”* (Eyyühel-veled)

İmam-ı Rabbani hazretleri de buyuruyor ki: *“Velinin kalbindeki feyzler, nurlar, güneşin ziyası gibi yayılır. Onu seven Müslümanların kalplerine akar. Onların bu feyzleri aldıklarından haberleri olmaz. Kalplerinin temizlendiğini anlarlar.*

Karpuzun güneş karşısında olgunlaştığı gibi, kemale gelirler. Eshab-ı kiram, Rasulullah’ın (aleyhissalâtu vesselâm) sohbetinde, böyle kemale geldi.”
(Mektubat,260)

Konuyla alakalı ayet ve hadisi naklederek doğruyu Allah bilir deyip sonlandırırım:

“Ey iman edenler! Allah’ın size helal kıldığı temiz şeyleri haram saymayın. Ve aşırı da gitmeyin. Çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez.” (Maide Suresi, 87)

“Helâl; Allah’ın kitabında helâl kıldığı, haram da Allah’ın kitabında haram kıldığıdır. Hakkında bir şey söylemedikleri ise sizin için affedip serbest bıraktıklarıdır.” (Tirmizî,İbn Mâce, Buhârî, Müslim)

Allah (celle celaluhu) bizleri yanılmaktan, kasti davranmaktan muhafaza eyleyip, Kur’an ve sünnete tabi olmayı nasip eylesin.

Üstad Mustafa ÖZBAĞ’ın risalelerinden yararlanılmıştır.

ULUSLAR ARASI İLİŞKİLER

Özgü MUŞTU

“Gerçek şu ki sen onları doğru bir yola çağırıyorsun.” (Mü’minün, 73)

Geçen sene Kutlu Doğum özel sayımızda Hudeybiye Antlaşması'nın oluşumu, getirdikleri ve neticesi hakkında bilgi vermeye çalışmışım. Sirac-ı Hakikat¹ Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) müşriklere karşı uygulamış olduğu beşeri ve siyasi yöntemin inceliklerini örnek alarak İslamî İrşad yollarının neler olması gerektiğini

hasbelkader öğrenmiştik. Bundan sonraki sayılarımızda da bu yöntemlerin Ehl-i Kitab, Mekkeli müşrikler, Medineli müşrikler ve diğer inançlardaki kimseler üzerindeki uygulamalarını aktarmaya çalışacağım. Bu sayımızın konusu: **EHL-İ KİTAB**

İmâmü'l-evliya ve'l ulema² sıfatına mazhar Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sadece kendi toplumuna değil, bütün insanlığa peygamber olarak gönderilmiştir. Peygamberlerin sonuncusudur (Ahzab,40) ve O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) itaat etmek, O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) rehber edinmek Allah'ın tüm kullar üzerindeki bir emridir. “Ey insanlar! Rasul size Rabbinizden gerçeği getirdi (bunda şüphe yoktur), şu halde kendi iyiliğinize olarak (ona) iman edin...” (Nisa,170) “Biz seni bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik.” (Sebe, 28)

“Yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları o Elçi’ye, o ümmi Peygamber’e uyanlar (var ya), işte o Peygamber onlara iyiliği emreder, onları kötülükten meneder, onlara temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. Ağırıklarını kaldırır, üzerlerindeki zincirleri çözer. O Peygamber’e inanıp ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen Nûr’a (Kur’an’a) uyanlar, işte bunlardır kurtuluşa erenler.” (Araf, 157)

İslam'ın geldiği dönemde Mekke'de putperestlik hâkimdi. Hazreti Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke döneminde sözü edilen birkaç hadise dışında Ehl-i Kitab'la bir ilişkisi söz konusu olmamıştır. Mekke dönemi Müşriklerle mücadele ile geçmiştir. Dolayısıyla Hazreti Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) Ehl-i Kitab'la ilişkileri genellikle Medine döneminde gerçekleşmiştir. Risalet-Penah³ (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye hicretinden sonra Yahudilerle onlara indirilen kitaba ve tanrılarına inandıklarını ifade ederek başladı. Allah'ın İbrahim'e, Musa'ya, İsa'ya emrettiklerini kendisine de din olarak bildirildiğini ifade etti.(Şura,13) İbadetlerinde yönünü Yahudilerin de kiblesi olan Kudüs'e çevirdi. Vahiy gelmeyen konularda Yahudilerin tarzını tercih

ediyor, Müşriklere ise muhalefet ediyordu. (Buhari) Muharrem ayının onunda Yahudilerin tuttuğu aşura orucunu tuttu. (Buhari) Müslümanların onların kestiklerini yeme ve iffetli kadınlarıyla evlenmelerine izin verdi (Maide,5), Beni İsrail kıssaları anlattı. (Ebu Davud) Tevrat'ta Yahudilerin kendisine inanmalarının zorunlu olduğunu bildirdiğini hatırlattı ve onları İslam'a davet etti.

Hazreti Sirac-ı Hakikat (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine döneminde Hıristiyanları genellikle ileri gelenlerine yazdığı mektuplarla İslam'a davet etmiştir. Bu mektuplarda kendisinin Allah'ın elçisi olduğunu ifade etmiş, onları tek olan ve eşi bulunmayan Allah'a kulluk etmeye davet etmiştir. Allah'tan başka bir ilahın bulunmadığını zikretmiş, onları O'na hiçbir şeyi ortak koşmamaya çağırmıştır. Başta Hazreti İbrahim, İsmail, İshak, Yakub, Musa, İsa olmak üzere kendisinden önceki peygamberlere inandığını belirtmiş, İsa'nın Allah'ın kendisine dokunulmamış saf ve temiz Meryem'e nasip ettiği ruhu ve kelimesi olduğunu vurgulamıştır. *"Ben Meryem oğlu İsa'ya dünya ve ahirette insanların en yakınıyım."* (Buhari, Müslim) buyurmak suretiyle Hazreti İsa'ya olan yakınlığını ifade etmiştir. Necranlı Hıristiyanlara haça taptıkları, İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna inandıkları ve domuz eti yedikleri sürece Müslüman olamayacaklarını söylemiştir.

Hazreti Risalet-Penah (sallallahu aleyhi ve sellem), Yahudiler ve Hıristiyanları İslam'a davet etti. Yahudilerin *"Üzeyr Allah'ın oğludur"*, Hıristiyanların ise *"Mesih Allah'ın oğludur"* ve *"Allah, üçün üçüncüsüdür."* şeklindeki inançlarının yanlış olduğunu belirtti. (Maide,73/ Tevbe,30-31) Tek olan Allah'a ibadet etmeleri emredildiği halde Yahudilerin hahamlarını, Hıristiyanların rahiplerini rab edindiklerini hatırlattı. Yahudilerin Allah'ın cimri olduğuna dair görüşlerini reddetti. (Al-i İmran,181/Maide,64) Ehl-i Kitab'ın peygamberlerin bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr etmelerinin yanlışlığını belirtti. Hazreti Süleyman'ın büyü yapması gibi (Bakara,102) peygamberlere yakışmayan inançlarının yanlışlığını ortaya koydu. Kitaplarının tahrif edildiğini söyledi. Hazreti Sirac-ı Hakikat (sallallahu aleyhi ve sellem) inanç alanında onların hatalı olduğu noktaları anlattı. (Nisa,150-151) Fakat hiçbir zaman onları Müslüman olmaya zorlamadı. Nitekim hicretten kısa bir süre sonra (hicretin birinci yılında) Medine'de bulunan Yahudilerle yaptığı anlaşmada dinlerinde serbest olduklarını ifade etti. Valilerine gönderdiği mektuplarda, *"Eski dinlerinde kalmak isteyen Yahudi ve Hıristiyanların istekleri reddedilmesin."*, *"Eski dinlerinde kalanlara baskı yapılmaz."*, *"Hiç kimseye dinini terk etmesi için eziyet edilmez."* talimatlarını verdi. Muaz b. Cebel'i Yemen'e vali olarak görevlendirirken, Ehl-i Kitab bir topluluğa gideceğini belirtip mazlumun bedduasından sakınmasını ve adil olmasını emretti. Medine'ye gelişinden kısa bir süre sonra Medine Vesikası (622) çerçevesinde Müslüman olmayanlarla yaptığı anlaşma, Hazreti Peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) farklı kesimlerle iyi ilişkiler içerisinde olma arayışı ve niyetinde olduğunu göstermektedir. Zira bu vesika taraflara din ve vicdan özgürlüğü yanında karşılıklı iyi ilişkiler içinde bulunma esasına dayanmaktaydı. Yapılan anlaşmalarda can, mal ve din haklarına özel itina gösterildiği görülmektedir. Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) başta kendisine suikast düzenlenmesi olmak üzere Müslümanlara karşı düşmanca tavırlarla karşılaşılmasına rağmen savaş durumu tahakkuk etmedikçe silahlı mücadeleye girişmemiştir. Savaştan önce, savaş esnasında ve sonrasında mukaddes değerlere karşı düşmanca tavır sergilememiştir. Savaş sonrasında adaletli davranmış, Müslümanlara kendileriyle anlaşmalı olanların mallarına tecavüz etmenin haram olduğunu hatırlatmıştır.

Hazreti İmâmü'l-evliya ve'l-ulema² (sallallahu aleyhi ve sellem), her insanın Müslüman olmasını çok arzu etmekle birlikte kendi dininde kalmak isteyenlerle birlikte yaşamının gayreti içerisinde olmuştur. Kısaca ifade etmek gerekirse Rasulü Zîşan'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) Müslüman olmayanlarla ilişkilerinde zulüm değil adalet, gaddarlık değil merhamet hâkim olmuştur. O (sallallahu aleyhi ve sellem) dini tebliğde asla baskı yolunu seçmemiştir.

¹Sirac-ı hakikat: İman ve kur'an hakikatlerinin ışığını yayan bir kandil

²İmâmü'l-evliya ve'l-ulema: Bütün veli ve âlemlerin imanı, rehberi

³Risâlet-penâh: Peygamberliğine sığınılacak zat

BEDİR ZAFERİ

Hicretin ikinci senesiydi, Kureyş müşrikleri bir ticaret kervanı hazırlamışlardı. Bin deveden meydana gelen ve sermayesi elli bin dinar olan bu büyük ticaret kervanının satılan malları karşılığında harbe hazırlık için silah alınacaktı. Kervanın yola çıkmasındaki asıl maksat buydu. Kervanın başındaki Ebu Süfyan'la birlikte 30–40 kişi kadar muhafız da vardı.

Rasulullah (**sallahu aleyhi ve sellem**), bu durumu haber almıştı. Bu kervanın Mekke'ye dönmesine mani olmaya karar vermişti. Üç yüz Ashabıyla birlikte hazırlanmaya başladı. Ashab, Bedir seferine katılmayı arzuluyordu. Hatta bu hususta kur'a çekenler bile vardı. Kervan, Bedir mevkiinde karşılanacaktı. Mücahidler, yazın en sıcak günlerinden birinde Medine'den yola çıkmışlardı. Üstelik Ramazan ayı olduğu için oruçlu bulunuyorlardı. Kavurucu sıcaklar altında, alev saçan çöl üstünde, oruçlu yol almak oldukça güç olduğu için Rasulullah (**sallahu aleyhi ve sellem**) orucunu bozdu. Mücahitlere de bozmalarını söyledi. Beyaz sancak Mus'ab Bin Umeyr'in (**radiyallahu anh**) elindeydi. İki siyah bayraktan biri Ukab adındaki Hazreti Ali'nin (**radiyallahu anh**), diğeri ise Ensardan Sa'd Bin Muaz'ın (**radiyallahu anh**) elindeydi. Onlar; BEDİR'e gidiyorlardı.

Müslümanlarla beraber iki at, yetmiş deve vardı. Develere nöbetleşe biniliyordu. Rasulullah (**sallahu aleyhi ve sellem**) da bu hususta, diğer Müslümanlardan kendisini farklı görmek istemiyordu. Hazreti Ali ve Mersed bin Ebu Mersed ile bir deveye nöbetleşe biniyorlardı. Yürüme sırası Rasulullah'a (**sallahu aleyhi ve sellem**) geldiğinde, diğer iki sahabe "Ya Rasulullah! Sen bin, biz senin yerine yürürüz." diyorlardı. Ancak Rasulullah (**sallahu aleyhi ve sellem**) bunu kabul etmiyor ve "Siz yürümekte

benden daha kuvvetli olmadığınız gibi, sevap ve mükâfat hususunda da ben sizden daha müstağni ve ihtiyaçsız değilim." diye cevap veriyordu.

İslam ordusu, kavurucu sıcaklar altında yoluna devam ediyordu. Ebu Süfyan bu durumu haber alınca derhal Mekke'ye bir haberci göndermişti. Kendisi de hiç konaklamadan kervanın istikametini değiştirerek Kızıldeniz sahilinden Bedir'e uğramadan Mekke'ye doğru yol aldı. Haberci Ebu Süfyan'dan önce Mekke'ye varmış, durumu Kureyşlilere bildirmişti. Haber Kureyşlileri telaşlandırmıştı. Çünkü hemen hemen her ailenin malı vardı. Kureyşliler toplanıp süratle hazırlığa başladılar. Telaş içinde toplanan müşrik ordusunun sayısı 950'yi buldu. Bunların 100'ü atlı, 700'ü develi idi. Bu; Müslümanların sayıca üç katı demektir. Aynı zamanda Kureyş ordusu silah bakımından da Müslümanlardan çok daha üstündü. Hazırlanan müşrik ordusu, muganniyelerin söylediği şarkıların, kadınların çaldığı deflerin coşkun havası içinde Mekke'den Bedir'e doğru hareket etti. Rasulullah (**sallahu aleyhi ve sellem**) mücahitlerle Safra yakınındaki Zefiran mevkiine vardığında, Kureyşin büyük bir ordu ile gelmekte olduğunu haber aldı. Böyle bir hareketle karşılaşacaklarını tahmin etmediklerinden bir anda ne yapmaları gerektiği hususunda karar veremediler. Çünkü niyetleri harp etmek değildi. Bunun için bir hazırlıkları da yoktu. Üstelik alınan habere göre, müşrik ordusu hem sayıca çoktu hem de silahça onlardan üstündü. Rasulullah (**sallahu aleyhi ve sellem**) ashabını topladı. Kervanın takip edilmesinin mi, yoksa müşrik ordusuna

karşı çıkmanın mı daha uygun olacağı hususunda onlarla istişarede bulundu. Çeşitli görüşler ortaya atılıyordu. Ensardan Mikdat bin Esved Hazretleri şöyle dedi:

“Ya Rasulallah! Rabbim sana neyi emrettiyse onu yap! Vallahi biz İsrailoğullarının Hz. Musa’ya dediği gibi, ‘Git Rabbinle beraber düşmanlara karşı çık! Biz buradan kımıldamayız.’ şeklinde bir söz söyleyecek değiliz. Biz sana tabiyiz.” Taabiyet ve cesaretin timsali bu sahabenin sözlerinden memnun olan Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kendilerine hayır dualarda bulundu. Bu konuşmalardan sonra, kararın ne doğrultuda verileceği anlaşılmıştı. Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) Sad Bin Muaz hazretlerine görüşünü sorduğunda O’na şöyle yanıt verdi: *“Ya Rasulallah! Biz sana iman ve seni tasdik ettik. Bize getirdiğin şeyin de hak olduğuna şahadet ettik. Bu hususta dinlemek ve itaat etmek üzere sana kesin sözler de verdik. Ya Rasulallah! Nasıl bilersen, öyle yap. Biz seninle beraberiz. Seni Hak dinle gönderen Allah’a yemin olsun ki, sen bize şu denizi gösterip dalarsan, biz de seninle birlikte dalarız. Bizden bir kişi dahi geri kalmaz. Biz düşmana karşı varmaktan çekinmeyiz. Muharebe anında geri dönmeyiz. Allah’ın bereketi ile yürüt bizi.”*

Karar artık kesinlik kazanmıştı. Bir avuç mücahit her şeye rağmen, kendilerinden gerek sayıca ve gerekse silahça kat kat fazla olan müşrik ordusuna karşı koyacaklardı. Onların sayıca çokluğu, silahça üstünlüğü kahraman sahabelerin gözünü korkutmuyordu. *“Ölümün ağzına girmeyi”* seve seve göze alıyorlardı. Onlar, Allah’ın yardımına güveniyorlardı. Allah için mücadele vereceklerinin idrakinde olarak, din sahibinin yardımını esirgemeyeceğine gönülden inanıyorlardı. Mücahidlerin sayısı az ama imanları ve cesaretleri çoktu. Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sevinç içinde şu müjdeyi verdi: *“Yürüyün ve Allah’ın lütfü ile şad olun. İşte Kureyş’in tek tek düşüp uzayacağı yerleri şimdiden görür gibiyim.”* Bu konuşma karşısında ashap oldukça heyecanlanmıştı. Bedir’e doğru şevkle yol almaya başladılar. Bedir’e varıldığı gece Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**): *“İnşallah, yarın sabah filanın vurulup düşeceği yer şurasıdır! İnşallah, yarın sabah filanın vurulup düşeceği yer şurasıdır! İşte şurasıdır! Şurasıdır.”* buyurdu ve elini o yerlere koyarak müşrik Kureyş reislerinden her birinin nerede katledileceğini birer birer gösterdi.

Bedir kuyusuna yakın bir yere gelmişlerdi. Allah Rasulü (**sallallahu aleyhi ve sellem**) karargâhın nerede kurulacağı konusunu ashabıyla istişare sonucu belirlemişti. Kureyş müşriklerinin konaklayacakları yerlerin yakınındaki suyun altına kadar gittiler ve Rasulallah’ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) emriyle kuyuları kapattılar. Bir havuz yapıp içini suyla doldurdular, içine de bir kap konuldu. Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**), ordusunu harp nizamına soktu. Ordu saf ve hatlarını kontrol etti. Orduyu; Muhacirler, Evsliler ve Hazreçliler olmak üzere üç gruba ayırdı. Muhacirlerin sancağını Mus’ab bin Umeyr, Evslilerinkini Sa’d bin Muaz, Hazreçlilerinkini de Hubab bin Münzir Hazretleri tutuyordu. Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) ordusuna: *“Hatlarınızı bırakıp ayrılmayınız! Bir yere kımıldamadan yerlerinizde sebat ediniz. Ben emir vermedikçe savaşa başlamayınız. Oklarınızı, düşman size yaklaşmadan kullanıp israf etmeyiniz. Düşman kalkanını açtığı zaman okunuzu atınız. Düşman iyice sokulunca elinizle taş atınız. Daha da yaklaşırsa mızrak ve kargılarınızı kullanınız. Kılıç en sonunda, düşmanla göğüs göğüse geldiği vakit kullanılacaktır.”* talimatını verdi. Harpten bir gece önceydi. Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**), ellerini Rabbine açarak kâinatı ağlatacak kadar hazin, arz ve semaya gözyaşı döktürecek kadar tesirli şu duayı ediyordu: *“Allah’ım, bana yaptığın vadini yerine getir! Allah’ım, bu bir avuç Müslüman mücahit helak olursa artık sana yeryüzünde ibadet edecek kimse kalmaz.”* Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) aynı duayı tekrarlıyordu. Bu duayı duyan mücahitler daha da coşuyorlardı. Müşrik ordusu Bedir mevkiine geldi. Artık iki ordu karşı karşıyaydı. Çarpışacak olanların çoğu akrabaydı. Kardeş kardeşle, baba oğulla, dayı yeğenle vuruşacaktı. Rasulallah (**sallallahu aleyhi ve sellem**) orduya son defa dikkatle baktı; her şey yerli yerinde, istediği gibiydi. Ancak, düşman sayıca ve silahça üstündü. Buna rağmen mücahitler ümitlerini yitirmiyor, harbin

alehlerine biteceğine gönülden inanıyorlardı. Önce, her iki taraftan teke tek çarpışacaklar ortaya çıkacaktı. Harp usulüne aykırı olarak müşriklerden mücahitlere bir ok atılmıştı. Ok Mihca Hazretleri'ne isabet etmiş ve İslam ordusu ilk şehidini vermişti. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) *"Mihca, şehidlerin efendisidir."* buyurdu. Bu sırada müşriklerden Rabiaoğulları Utbe, Seybe ve Utbe'nin oğlu Velid ortaya çıktı. Onların karşısına da Muaz, Avf ve Abdullah bin Ravaha Hazretleri çıktı. Müşrikler *"Siz kimlersiniz?"* diye sordular. Onlar, *"Ensardan filan filanız."* diye cevap verdiler. Müşrikler; *"Bizim sizinle işimiz yok. Biz, Abdülmuttaliboğullarından, amcalarımızın oğulları ile çarpışacağız."* dediler. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) *"Kalk, Ya Ubeyde! Kalk Ya Hamza! Kalk Ya Ali!"* diye emretti. Kahraman sahabiler derhal ortaya çıktılar. Tek tek vuruşma, şimşek süratiyle başlamıştı. Hazreti Hamza ile Hazreti Ali birer hamlede hasımlarını yere serip öldürdüler. Sonra da Hazreti Ubeyde'nin yardımına koşular. Ne var ki, Hazreti Ubeyde ayağından yaralanmıştı. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına götürdüklerinde O'na *"Ya Rasulallah, ben şehid miyim?"* diye sordu. Rasulullah da (sallallahu aleyhi ve sellem) *"Evet, şehitsin."* buyurdu ve yerinin cennet'ül firdevs olduğunu söyledi.

Müşrikler bu durum karşısında dehşete kapılmıştı. Ebu Cehil onları cesaretlendirmeye çalışıyordu. Mücahitler ise bir an önce savaşa başlamak istiyordu. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dua ediyordu: *"Allah'im! Onlar yaya ve yalın ayaklılar, Sen onlara binecek ver! Allah'im! Onlar açtırlar, Sen onları doyur! Allah'im! Onlar fakirdirler, Sen onları fazl ve kereminle zengin eyle!"* ve dilinden düşürmediği duasını tekrarlardı: *"Allah'im, bana yaptığın vadini yerine getir! Allah'im, bu bir avuç Müslüman mücahit helak olursa, artık yeryüzünde sana ibadet edecek kimse kalmaz."*

Ramazan'ın 17'si, cuma günü, sabah saatleriydi. İki ordu, birbiriyle kıyasıya mücadele ediyordu. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) mücahitlere sesleniyordu: *"Muhammed'in varlığı kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki; Allah'ın rızasını umarak sabır ve sebat göstererek çarpışanları ve arkasına dönmeden ilerlerken öldürülenleri Allah, muhakkak Cennetine koyacaktır!"* Çarpışma bütün hızıyla devam ederken, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yerden bir avuç kum alıp, müşrik ordusunun üzerine attı ve şöyle dua etti: *"Yüzleri kara olsun! Allah'im, kalplerine korku sal, ayaklarına titreme ver! Yüzleri kara olsun!"* Sözü bir kelam iken onlardan her birinin kulağına gitmesi gibi, o bir avuç kum da her bir müşrikin gözüne gitti. Hücumu terk edip gözleriyle meşgul olmaya başladılar. Enfal Suresi 17. ayette bu mucize şöyle geçer; *"Onları siz öldürmediniz, Allah öldürdü. Attığın zamanda sen atmadın, ancak Allah attı."* Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir taraftan mücahitler arasında dolaşıp cihada olan aşk ve şevklerini arttırıcı konuşmalar yapıyor, bir taraftan da kibleye yönelerek Yüce Rabbinde yalvarıyordu: *"Allah'im, Bana vaat ettiğin yardımı lütfet."* Bir müddet sonra Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: *"Müjde ey Ebu Bekir, sana Allah'ın yardımı geldi. İşte şu Cebrail'dir. Kum tepeleri üzerinde atının dizginini tutmuş, silahlanmış, emir bekliyor."* Ali İmran Suresi 123-124. ayetler bu olayı şöyle anlatır: *"Muhakkak ki, siz Bedir'de zayıf durumda iken Allah size yardım etmişti de muzaffer olmuştunuz. Öyleyse Allah'tan korkun ki, O'nun yardımına şükretmiş olasınız. O zaman sen müminlere; 'Rabbimizin gökten indirdiği üç bin melekle yardıma gelmesi size yetmez mi?' diyordun."* O esnada şiddetli bir rüzgâr çıktı. Cebrail'in (aleyhisselam) emrindeki üç bin melek Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sağında ve solunda yer almıştı.

Birkaç saat bütün şiddetiyle devam eden kıyasıya mücadele neticesinde Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kumandasındaki İslam ordusu galip gelmişti. Mücahitler 14 şehit vermişlerdi. Müşriklerden ölümlerin sayısı ise 70 kadardı, aralarında Ebu Cehil gibi müşriklerin ileri gelenlerinden isimlerde vardı. Bir o kadarını da esir almışlardı. Mücahitler, Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) emri gereği, müşrik ileri gelenlerinin cesetlerini bir çukura toptan gömdüler. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şehit olan mücahitlerin cenaze namazını da Bedir'de kıldırdı. Bu zafer, Müslümanlar'ın cesaretlerine bir kat daha cesaret katmıştı.

Ve kutlu sahabe ki bu zaferden sonra Allah'ın sonsuz lütfüne mazhar olmuştur. Onlar ki en parlak yıldızlar gibidirler; hangisine tutunur, örnek alırsanız kurtuluşa vesiledir.

“Kullarım sana beni sorduğunda söyle onlara; ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde kullarım da benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulalar.” (Bakara, 186)

MÜNACAAT-I MUHAMMEDİYE

“Kim bir meclise oturur, orada bir sürü faydasız ve manasız sözlerle vakit öldürürde, o meclisten kalkmadan önce; *“Sübhaneke Allahümme ve bihamdike. Eşhedü en la ilahe illa ente. Estağfiruke ve etübü ileyke”* derse, o mecliste yapmış olduğu hataları bağışlanır.” (Tirmizi)

(Anlamı: Allah’ım seni her türlü sıfatlardan tenzih ve hamdin ile tesbih ederim. Senden başka ilah olmadığını kesinlikle belirtirim. Senden bağışlanma diler ve sana tövbe ederim.)

“Allah’ım! Seni hamdinle tesbih eder, Senden başka ilah olmadığına şahadet ederim. Senden mağfiret diliyor ve Sana tövbe ediyorum.” (Tirmizi)

“Ey kalpleri evirip çeviren Allah’ım, kalplerimizi taatine çevir.” (Müslim)

“Büyük zorluklara duçar olduğunuz vakit; *“Hasbinallahu ve ni’mel vekil”* (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir) zikr-i cemiline devam ediniz.” (Ebu Davud)

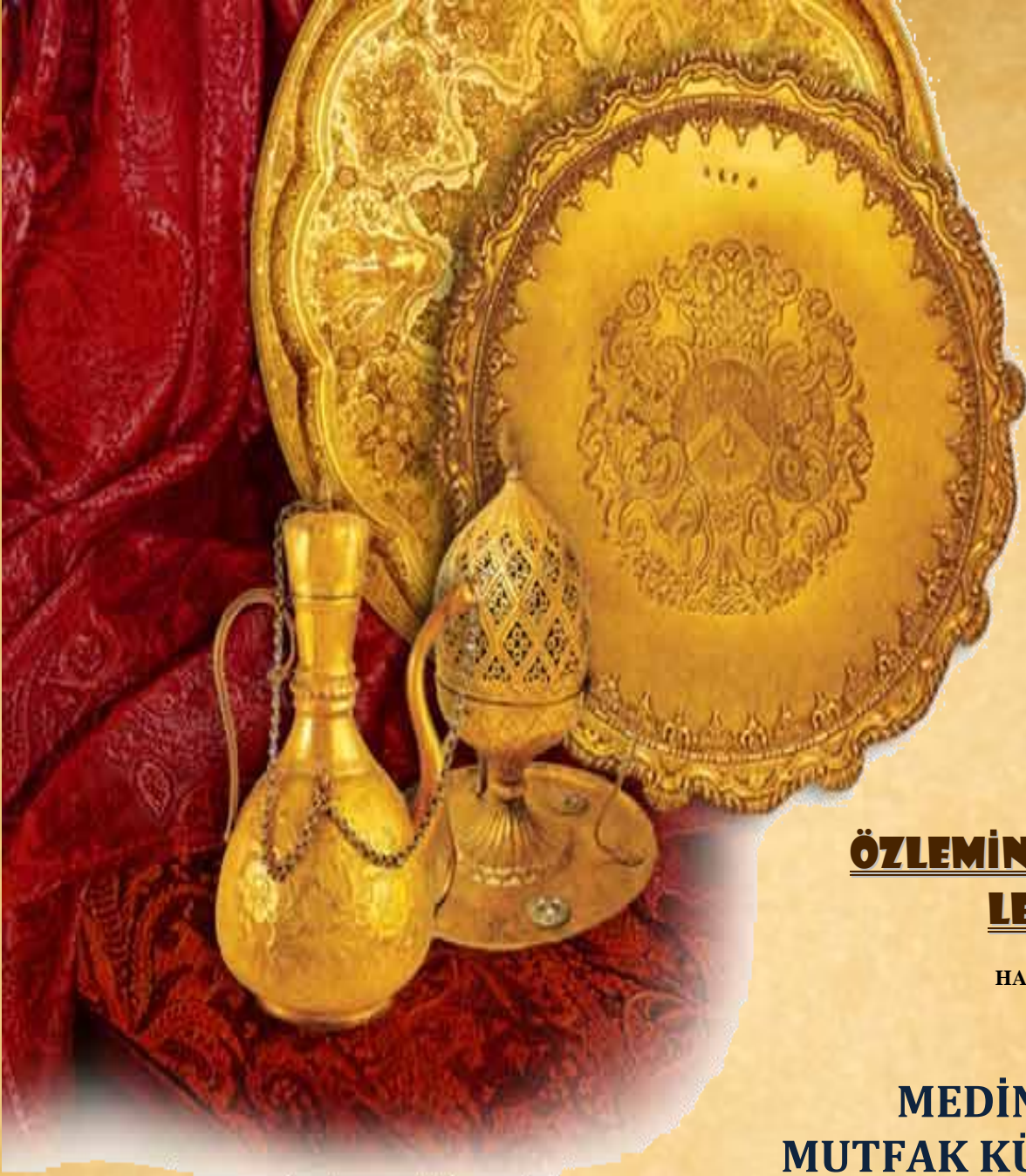
“Allah’ım tembellikten, borçlu olmaktan, uğursuz yalancı Deccal’in fitnesinden, cehennem azabından sana sığınırım.” (Nesai, Buhari)

“Allah’ım, Senden yararlı bilgi, hoş rızık, kabul edilmiş amel isterim.” (İbni Mace)

“Allah’ım, Senden sevgini, seni sevenlerin sevgisini ve beni Senin sevgine ulaştıracak ameli isterim. Allah’ım, Senin sevgini bana nefsimden, ailemden ve soğuk sudan daha sevimli eyle.” (Tirmizi)

“Bütün hamdler O’nadır ki, o Allah bana yeter, bana acır. Yine bütün övgüler O’na ki, O beni doyurur ve su verir. Bana ihsanda bulunup beni insanların en faziletlisi kılan Allah’a hamd olsun. Senden beni ateşten korumanı diliyorum.” (Ebu Davud)

“Ey Allah’ım! Sen her çeşit eksiklikten uzak ve münezzehsin. Senin hamdinle bunları söyler ve yaparız. Ey Allah’ım beni affet. Çünkü kullarının tövbesini çokça kabul eden ve kullarına rahmetle bulunan bir zatsın Sen.” (İbni Mesud, Hâkim)

ÖZLEMİNİ DUYDUĞUNUZ **LEZZETLER**

HAFSA KEVSER

MEDİNE **MUTFAK KÜLTÜRÜ**

Allah'ın selamı,
iman edenlerin üzerine olsun.
Kâinatın iftihar tablosuna salât u selam olsun...

Medine! Güzel şehir... Kurtuluş Nuru'nun (**sallallahu aleyhi ve sellem**) doğduğu şehir. Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**) kutsal saydığı şehir. Hazreti Ali'den (**keremallahu veche**) rivayetle Rasulullah'ın (**sallallahu aleyhi ve sellem**): *“Medine'nin Ayr (şehir) ile Sevr arası mukaddestir. Kim orada bir bidat yaparsa ya da bir yaparı barındırırsa Allah'ın, meleklerin ve tüm insanların laneti onun üzerine olsun.”* (Tirmizi) dediği ulu yer!

Rasulullah Efendimiz'in (**sallallahu aleyhi ve sellem**) *“Yeryüzünün en hayırlı suyu zemzemdır. Çünkü onda tadın tadı, hastanın şifası vardır.”* (Tirmizi) muştusuna binaen Medine denince aklımıza ilk gelen şey zemzemdır. Ayrıca zemzemle birlikte ikrama tabii, damaklarda ayrı

tat bırakan meşhur Medine hurmaları da unutulmamalıdır.

Medine mutfağından bahsetmek gerekirse; genel olarak Türk mutfağına benzeyen bir yemek kültürü vardır. Fakat baharatları, yağları ve farklı yemek pişirme tarzları sayesinde yemeklerinin tatları Türk yemeklerinden ayrılır. Mesela Türk mutfağından çokta alışık olduğumuz patlıcan yemeğı Birleşik Arap Emirlikleri'nde fırında pişirilir ve Türkiye'de zor rastlayacağımız farklı bir patlıcan türüyle size sunulur. Ayrıca hurma dolması adlı yemekleri de tatlı ve peynirli bir karışımdan oluşan değışik bir lezzettir.

Arap mutfağında tavuk, kuzu, dana ve deve etleri yoğun olarak kullanılır. Etlere eşlik eden yoğıurt ve labne gibi süt ürünleri yemeğı tamamlar. Pilavlar ise Türk mutfağıının olduğu gibi bu mutfağıın da olmazsa olmazlarıdır. Yerel yiyecek olarak pilav, tavuk veya deve eti, soğan, üzüm ve çeşitli baharatlarla yapılan kabsa; şehriye, tavuk veya kuzu eti ile yapılan mandi yiyebilirsiniz.

Farklı bir lezzet olan ve Arabistan'da bol bulunan çekirge kavruarak, çerez olarak tüketilmektedir. Çekirge hakkında Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabe sorunca cevaben şöyle buyurmuştur: "Ne yerim ne de yasak ederim." (Tirmizi) En çok tüketilen süt ürünleri arasında yoğıurt, beyaz peynir, krema ve tereyağı öne çıkmaktadır. Burada labneden de mutlaka söz etmek gerekir. Labne oldukça koyu, süzme yoğıurt ile peynir arasında bir kıvama sahip süt ürünüdür.

Pirinç ve bulgur en çok kullanılan tahıllardır, buğday ise ekmek yapımında kullanılır.

Susam, safran, nane, kekik, sumak, sarımsak, tarçın, kimyon gibi baharatlar yemekleri süsler, karakter ve zenginlik katar. Sık kullanılan baharatlardan biri olan tarçın hem et yemeklerinde hem de tatlılarda kullanılır. Safran ise hemen hemen tüm yemeklerde lezzet artırıcı olarak tercih edilir. Yer fıstığı, badem, kabuklu fıstık, leblebi, fındık gibi birçok kuruyemiş türü de salatalardan tatlılara kadar geniş bir kullanım alanı bulmuştur.

Şehirde pek çok çay evi bulunur. Buralarda çay içip yanında mamoul kurabiyesi yemek mümkündür.

Farklı tatlarıyla kendi sınırlarını aşan Medine mutfağı Avrupalıların da beğendiğı bir lezzettir. 10. yüzyıl yemeklerinden olan marifa (haşlanmış et ve sebze suyuna eklenen öğütölmüş badem) 14.yüzyılda Avrupa'da en beğenilen yemeklerden biri olmuştur.

FETTA

MALZEMELER

3 adet piliç göğsü. 1 çay bardağı badem (soyulmuş), 3 çorba kaşığı tahin, 6 diş sarımsak, 2 su bardağı, pirinç ,3 çay bardağı yoğurt ,1 fincan sıvı yağ, 1 adet yufka, 1 fincan çam fıstığı, 2 soğan ,1 limon

YAPILIŞI

Bir piliç göğsünü iki parçaya ayırıp, kızgın bir tavada sıvı yağla biraz kızartın. Başka bir tencerede doğranmış soğanları biraz sıvı yağla pembeleştirin ve bir litre (5 su bardağı) su ilave edin. Piliç parçalarını tencerenin içine koyarak 20–25 dakika civarı kaynatarak pişirin. Bir diğer tencerede ise sade pilav pişirin. Yemeğin yoğurtlu sosunu hazırlamak için, sarımsakları temizleyip dövdükten sonra yoğurda katın. Tuz, limon suyu ve tahini ilave ettikten sonra iyice karıştırın.

Diğer bir yanda bir taşım kaynatıp haşlanan bademlerin kabuklarını soyup ikiye böldükten sonra tavada yakmadan, biraz kavurun. Aynı şekilde çam fıstıklarını da biraz kavurun. Yufkayı ufak kare şeklinde (ya da altı parçaya) kestikten sonra tavada biraz kızartın. Altı kişilik bir servis tabağına yufka parçalarını yayıp üzerine biraz tavuk suyu serpin, onun üzerine pilavı düzgünce yayın. Yoğurdu ekleyin. Yoğurdun üzerine sıcak tavukları yerleştirin ve en üste badem, fıstık ve maydanoz koyarak servis edin.

HURMALI SEYYAH KURABİYESİ (MAMOUL)

MALZEMELER

1 çay kaşığı aktif kuru maya, 1 bardak un, 1 çay bardağı ılık su, yarım çay bardağı kadar süt, 2 çay kaşığı portakal kabuğu rendesi

DOLGUSU İÇİN: 1 su bardağı hurma, 3 yemek kaşığı şeker, 1 çay kaşığı portakal kabuğu rendesi, 2 çay kaşığı gül suyu, 1 yumurta, yarım paket tereyağı, 1,5 bardak irmik, 2 yemek kaşığı şeker, yarım çay kaşığı tuz

YAPILIŞI

Geniş bir kaptaki mayayı suda çözdürün. Portakal kabuklarını, yumurtayı ve yağı ekleyip malzemeleri karıştırın. Ardından önce irmiği sonra da şekeri karıştırın. Unu da ekleyip kolayca parçalanabilecek ama sıkıldığında bir arada durabilecek kıvamda hamur elde edin. Hamurun üzerini ıslak bir bezle örtüp bir saat dinlendirin. Hamur dinlenirken bütün malzemeleri yiyecek öğütücüye koyup macun kıvamındaki dolguyu hazırlayın ve fırını 175 dereceye ısıtın. Dinlenen hamurdan ceviz büyüklüğünde parçalar kopararak avucunuzda açın. 1,5 çay kaşığı kadar içi açtığınız hamurun ortasına yerleştirip kenarlarını birleştirin. Hamuru tekrar yuvarlayın. Topları yağlanmış tepsiye, aralarında bir santimden biraz fazla boşluk bırakarak yerleştirin.

Kurabiyelerin üzerine çatal ile ufak delikler açın ve üstlerine fırça ile sütü sürün. Tabanı kızarıncaya kadar 20–25 dakika süreyle pişirin. Soğumaları için hemen ızgara üzerine alın.

ZEYTİN

“İncire ve zeytine andolsun...” (Tin suresi, 1)

ŞIFALI BİTKİLER

Akdeniz iklimi bitkisi olan zeytin besleyici bir yiyecek olup tam bir gıda deposudur. Protein, yağ, selüloz, fosfor, kükürt, kalsiyum, klor, A,C,E vitaminlerinden meydana gelmiştir. Oldukça yüksek besin değerlerine sahip olan zeytin içeriğindeki antioksidanlar sayesinde insan sağlığının önemli bir koruyucusudur. Kuran’ı Kerim’de şu ayetlerle yer almaktadır: **“Sizin için gökten su indiren O’dur. İçecek su O’ndandır; hayvanlarınızı otlattığınız bitkilerde o su ile yetişir. Allah, sizin için o su ile ekin, zeytin hurmalıklar, üzümler ve her çeşit meyveleri bitirir.**

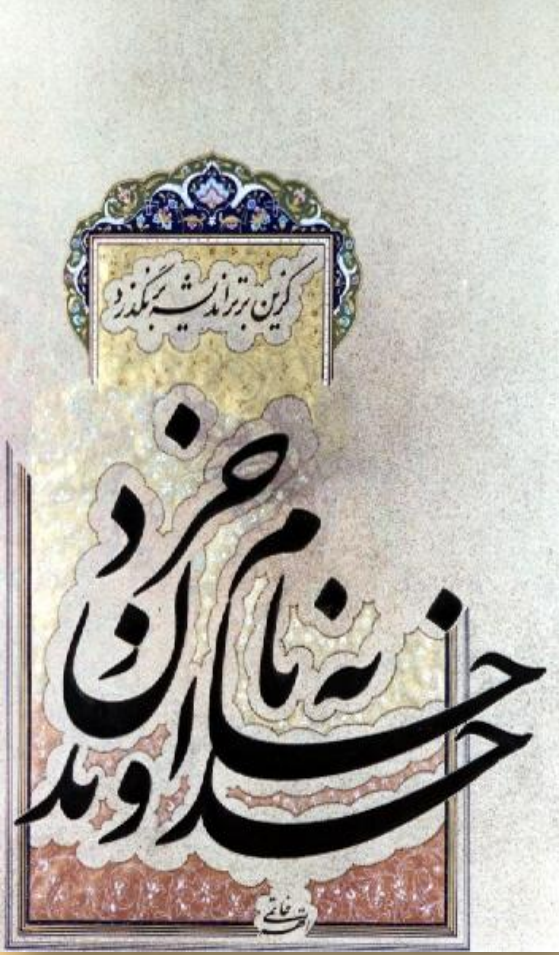
Şüphesiz ki, bunda düşünecek bir topluluk için büyük bir ibret vardır.” (Nahl:10-11)

Zeytin kadar zeytinyağı da insan sağlığı üzerinde önemli rol oynamaktadır. İçinde bulunan yağ asitlerinin çoğu tekli doymamış yağlardır. Yani kolesterol içermeyip kandaki kolesterol oranını kontrol altında tutarlar. İçeriğindeki vitaminler hücre yenileyici özelliindedir. Bu sayede hücre ve doku tahribatını önlerken sahip olduğu antioksidanlarla vücuttaki zararlı maddeleri etkisiz hale getirerek başta kalp ve damar hastalıkları olmak üzere ülser, gastrit, safra taşı, göğüs, prostat ve bağırsak kanserlerine karşı koruyucu ve önleyici etki gösterir. Sindirimi kolaydır. Daha uzun süre tok tutar ve kişiye enerji verir. Cildi besler, güzelleştirir ve yaşlanmasını geciktirir. Yine Kur’an-ı Kerim’de Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır; **“Allah göklerin ve yerin nurudur. Nurunun temsili sanki bir camekân içinde bir misbah (lamba) gibidir. Misbah bir sırçadadır (cam içinde) sırça da sanki bir inci yıldız gibidir. Mübarek bir ağaçtan tutuşturulur, bir zeytinden ki, ne doğuya aittir ne batıya. Yağı hemen hemen ateş dokunmasa bile ışık verir. Bu nur üzerine nurdur. Allah dilediğine hidayet buyurur ve insanlar için misaller verir ve Allah her şeyi hakkıyla bilir.” (Nur,35)** Ayrıca zeytinyağının asit oranı insan sütündeki yağ asidi oranına benzemektedir. Vücut için bu önemli ve temel yağ asitleri vücut tarafından elde edilemez. Zeytinyağı bu yağ asitleri açısından yeterli bir kaynağa sahiptir.

Bazı Pratik Formüller: 3 hafta boyunca günde 4 fincan zeytin yaprağı çayı içilmesi günlük idrar atılımını artırır. Saf zeytinyağı ısıtılır ve sabahları aç karnına 50gr içilirse hemoroite iyi gelir. Çörekotu, papatya ve zeytinyağı kaynatılıp felçli azalara masaj yapılırsa, fayda verir. 41 gün boyunca bir tutam veya bir fincan ölçüsü kadar aşı olmamış zeytin yaprakları kaynatılıp her sabah aç karnına içilirse şeker hastalığına iyi gelir. (Üstad Mustafa Özbağ)

Sünnet ve hadislerde zeytin ve zeytinyağı: “Zeytinyağını ekmeğe katık ediniz ve bu yağı kullanınız. Çünkü bu yağ mübarek bir ağaçtan alınmadır.” (İbn Mace) “Allah’ın Elçisi göğüs zarı iltihabına karşı zeytinyağı ve safran ile tedavi olmayı tavsiye ederdi” (Tirmizi) “Allah’ın elçisi bir çarpmadan dolayı yanı ağrıdığı için, ağrıyan yere zeytinyağı sürdürmüştü.” (Ebu Nu’aym)

O (sallallahu aleyhi ve sellem) şakalaşmayı severdi... Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile Hazreti Ali (radiyallahu anh) beraber kahvaltı etmekte idiler. Hazreti Peygamber gülümsemektedir çünkü yediği zeytinleri usulca Hazreti Ali’nin (radiyallahu anh) önüne yığar. Sonunda Hazreti Ali’ye önündeki zeytin çekirdeklerini göstererek ”Ey Ali çok acıkmışsın herhalde, ne kadar çok zeytin yemişsin.” der. Hazreti Ali (radiyallahu anh) şakayı anlar ve cevap verir: ”Evet ya Rasulullah. Fakat siz daha çok acıkmışsınız herhalde, önünüzde hiç çekirdek yok, çekirdekleriyle beraber yemişsiniz.”

“Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur.” (Şuara-80)

Sağlık, yüce Allah'ın (**celle celalühu**) "Rahman" sıfatının bir tecelliyatı olarak biz insanlara vermiş olduğu en büyük nimetlerden biridir. Bu nedenle dinimiz, sağlığı korumanın önemi üzerinde durmuştur. Hastalıklardan korunma ve sağlıklı yaşama gayretinde olmak çok önemlidir. Çünkü her şey sağlıklı olmaya bağlıdır.

Hayatımızda ortaya çıkan hastalıklar Allah'ın (**celle celalühu**) biz kulları için yarattığı imtihanlardır. Bu imtihanlar karşısında tedavi olup, ilaç kullanabilmekse; Rabbimizin kulları üzerindeki rahmetinin bir göstergesidir. Günümüzde birçok hastalık, geliştirilen tedavi yöntemleri ve ilaçlar vesilesiyle tedavi edilebilmektedir. Bu konuda Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) de, hastalıkların şifasıyla birlikte yaratıldığını ve şifa için gerekli olan şeyleri yapmamızı öğütlemiştir. Tabii ki bunlar arasında doktora başvurma ve ilaç kullanma da vardır. O ki, Muhbir-i Sadık* (**sallallahu aleyhi ve sellem**), şu hadisinde bunu ne kadar da güzel açıklamıştır:

"Ey Allah'ın kulları tedavi olunuz! Çünkü yüce Allah, ölüm ve ihtiyarlıktan başka şifasını vermediği hiçbir hastalık yaratmamıştır." (İbni Mace) Yine bir başka hadisinde de: *"Allah derdi de çareyi de verdiği gibi, her dert için bir ilaç yaratmıştır. Bu sebeple tedaviye devam ediniz. Fakat haramla tedavi etmeyiniz." (Ebu Davud)* buyurarak bu konunun önemini belirtmiştir. Sağlık, insan için ne büyük bir nimettir ki, Peygamber Efendimiz (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sağlığımızı korumamız üzerinde önemle durmuştur. Bununla ilgili: *"İki nimet vardır ki insanların çoğu onların kıymetini gerektiği gibi bilemediğinden aldanmışlardır. Bunlar; sıhhat ve boş vakittir." (Buhari)* buyurmuşlardır. O ki rahmet Peygamberi (**sallallahu aleyhi ve sellem**) sağlığımızın kıymetini bilmeyi, hastalık halinde tedavi yolları aramayı öğütlemiştir. Bunun yanı sıra, Allah'a (**celle celalühu**) sığınmayı ve ondan yardım dilemeyi asla unutmamıştır.

Günümüzde de tıp bilimi, sürekli kendini yenilemekte ve yeni tedavi yöntemleri geliştirmektedir. İnsanlara yararlar sağlamaya devam etmektedir. Çağın yeniliklerinden sağlık alanında da faydalanmak, bu bilgiler ve öğütler doğrultusunda her Müslüman'ın yapması gereken "sağlıklı" davranışlardandır.

*Muhbir-i Sadık: En doğru beyanlı haber verici.

GÜNLÜK VİRD

“Ya Rabbi niyet ettim günlük virdimi çekmeye”

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

“Ya Rabbi Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Hz.lerinin ruhlarına ve bütün geçmiş Peygamber Efendilerimizin ruhlarına, Cihar-ı Yar-i Güzin Efendilerimiz *EBUBEKİR-İ SİDDİK, ÖMER-UL FARUK, OSMAN-I ZİNNUREYN, ALİ-YEL MURTAZA (radıyallahu anh)* Hz.lerinin ruhlarına Aşereyi mübeşşerenin evladı Resulullah, zevceyi Resulullah, İmam-ı Hasan, İmam-ı Hüseyin yetmiş iki Şühedanın ve bütün Şühedanın tüm Ashabı Resulullah Hz.lerinin ruhlarına, İmamımız İmam-ı Azam Ebu Hanife, İmam-ı Şafii, İmam-ı Maliki, İmam-ı Hanbeli ve bütün mezhep İmamlarının ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle Ya Rabbi.”

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

“Ya Rabbi, Pirimiz Seyyid Abdülkadir GEYLANİ, Seyyid Ahmed-er RUFAYİ, Seyyid Ahmed-el BEDEVİ, Seyyid İbrahim DUSİKİ, Şeyh Ebu'l Hasan el ŞAZELİ, Şah-ı Nakşibend-i Muhammed Bahaddin, Şah- Mevlana Celaledin-i Rumi, Şah-ı Hacı Bektaş-i Veli, Hacı Bayram-ı Veli, Mehmet Muhyiddin ÜFTADE Hz.lerinin ve tüm Pir Efendilerimizin ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle Ya Rabbi.”

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

“Ya Rabbi bütün geçmiş Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların, Dervişlerin, Müminlerin ruhlarına, Üstadımız Bayındırlı Hacı MUSTAFA ÖZBAĞ Efendinin ruhaniyetine ve yaşayan bütün Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların ruhaniyetlerine, bütün derviş kardeşlerimizin ve ümmeti Muhammed'in ruhaniyetlerine, Turuk-i Aliyeden ve Akrabay-ı taallukatımızdan geçenlerin ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle Ya Rabbi.”

100 defa SÜBHANALLAHİ VE BİHAMDİHİ, SÜBHANALLAHİ'L AZİM VE BİHAMDİHİ ESTAĞFİRULLAH EL AZİM

100 defa LA İLAHE İLLALLAHU VAHDEHU LA ŞERİKE LEH, LEHU'L MÜLKÜ VE LEHU'L HAMDÜ VE HÜVE ALA KÜLLİ ŞEY'İN KADİR

100 defa ALLAHÜMME SALLİ ALA SEYYİDİNE MUHAMMEDİN VE ALA ALİ SEYYİDİNE MUHAMMEDİN VE SAHBİHİ VE SELLİM.

100 defa KUL HÜVALLAHÜ EHAD. ALLAHÜS SAMED. LEM YELİD VE LEM YÜLED. VE LEM YEKÜL LEHÜ KÜFÜVEN EHAD.

100 defa **LA İLAHE İLLALLAH** (Tevhid en az yüz defa, yetmişbine kadar çoğaltılabilir.) Okunabildiği kadar Kur'an okunur, dua edilir. Yukarıda tarif edilen dersi günde en az bir sefer yapmak gerekir. Eğer daha fazla yapmak isterse sabah ve akşam yapılabilir. Daha da fazla yapmak isterse istediği kadar yapabilir. Efdal olanı az da olsa devamlı olandır. Her sabah ve akşam namazından sonra dünya kelamı konuşmadan, 7 kez “**ALLAHÜMME ECİRNİ MİN'EN NAR**” 7 defa “**HASBİNALLAHU VE Nİ'MEL VEKİL**” okunur. Her namazdan sonra, namaz tesbihatı, 33 defa **SÜBHANALLAH**, 33 defa **ELHAMDÜLİLLAH**, 33 defa **ALLAHU EKBER** 1 defa **LA İLAHE İLLALLAHU VAHDEHU LA ŞERİKE LEH, LEHU'L MÜLKÜ VE LEHU'L HAMDÜ VE HÜVE ALA KÜLLİ ŞEY'İN KADİR** ve 300 defa **LA İLAHE İLLALLAH** (Tevhid en az üçyüz, beşbine kadar çoğaltılabilir.) Dua edilir.

İbn Abbas (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğunu rivayet etti. Kim “**SÜBHANALLAHİ VE BİHAMDİHİ, SÜBHANALLAHİ’L-AZİM VE BİHAMDİHİ ESTAĞFİRULLAHE VE ETUBU İLEYH**” (Allah’ı hamd ile tesbih ederim, şanı yüce Allah’ı tenzih ederim. Allah’tan mağfiret talep eder ve ona dönerim.) derse amel defterine hemen yazılır. Sonra Arşa bağlanır. Okuduğu bu dua kıyamet gününde o, Allah’ın huzuruna çıkıncaya kadar mühürlü olarak kalır. Onun işlemiş olduğu hiçbir günah bu duasının sevabını yok edemez. Bezzar rivayet etmiştir.

Ebu Hureyre (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in, “Kim günde 100 defa **SÜBHANALLAHİ VE BİHAMDİHİ**” derse günahları denizin köpüğü kadar da olsa bağışlanır.” buyurduğu rivayet edilir.

Ebu Hureyre (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretlerinin şöyle buyurduğunu rivayet etti, “Kim günde 100 defa **LA İLAHE İLLALAHU VAHDEHU LA ŞERİKE LEH, LEHU’L MÜLKÜ VE LEHU’L HAMDÜ VE HÜVE ALA KÜLLİ ŞEY’İN KADİR**” (Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur. O, tektir, eşi yoktur, Mülk O’nundur. Hamd O’na mahsustur ve O her şeye kadirdir) derse bu onun için on köleyi hürriyetine kavuşturmaya denk olur. Ona yüz sevap yazılır. Yüz günahı silinir. O gün akşama kadar kendisi için şeytanın şerrinden bir sığınak olur. Bunu onun dediğinden daha fazla söyleyen hariç hiçbir kimse bu amelinden daha faziletlisini yapamaz. **BUHARİ, MÜSLİM, TİRMİZİ, İBN MACE**

Abdullah b. Amr (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle dediğini rivayet etti. Kim günde iki yüz defa “**LA İLAHE İLLALAHU VAHDEHU LA ŞERİKE LEH, LEHU’L MÜLKÜ VE LEHU’L HAMDÜ VE HÜVE ALA KÜLLİ ŞEY’İN KADİR**” derse onun amelinden daha faziletlisini yapan hariç kendisinden öncekilerden hiçbiri onu geçemez ve sonrakilerden hiçbiri de ona yetişemez. Onun aldığı çok sevabı alamaz. **İMAM AHMED VE TABERANİ**

İbn’u Mes’ud (radiyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kıyamet günü bana insanların en yakını bana en çok salâvat okuyandır. **TİRMİZİ**

Hz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim bana (bir kere) salât okursa Allah’ta ona salât okur ve on günahını affeder, (mertebesini) on derece yükseltir. **NESAI**

Enes (radiyallahu anh) anlatıyor, Kim Kul hüvallahu ehad suresini günde iki yüz sefer okursa, üzerindeki kul borcu hariç, elli yıllık günah (amel defterinden) silinir. **TİRMİZİ**

Hz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim yatağında uyumak isteyince sağ tarafının üstüne yatar, sonra Kul hüvallahu ehad’ı yüz kere okursa Rab Teâlâ kıyamet günü kendisine “*sağın üzere cennete gir*” diyecektir. **TİRMİZİ**

Ebu’d Derda (radiyallahu anh) dan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğu rivayet edildi, Her hangi bir kul yüz defa **LA İLAHE İLLALLAH** (Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur) derse Allah Teâlâ kıyamet gününde onu yüzü ayın ondördü gibi olarak diriltir. O gün onun amelinden daha faziletli hiçbir kimsenin ameli Allah’a yükseltilmez. Ancak onun söylediğinin benzerini veya daha fazlasını söyleyen hariç. **TABERANİ**

Haris b. Müslim et-Temimi (radiyallahu anh) Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) in kendisine şöyle buyurduğunu söylemiştir. Sabah namazını kıldığında hiçbir şey konuşmadan önce yedi defa **ALLAHÜMME ECİRNİ MİNE’N NAR** (Allah’ım beni cehennem ateşinden koru) söyle. Şunu bil ki sen bugün ölürsen Allah seni cehennemden korunanlardan kılar. Akşam namazını kıldığında da hiçbir şey konuşmadan önce yedi defa **ALLAHÜMME ECİRNİ MİNE’N NAR** söyle. Şunu bil ki sen bu gece ölürsen Allah seni cehennemden korunanlardan kılar. **NESAI, EBU DAVUD**

KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ

İbrahim Paşa mah. Çardak sk. No: 2 Osmangazi / Bursa
Telefon: 222 03 85
bilgi@mevlana.org.tr